65ste Jaargang No 5408

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Vrijdag 23 April 1948

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs fl.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao. Nederlandse Crediet bank N.V., bijkantoor te Venrav (Nederland)

Kremlin bezorgd over de gang van zaken in Europa

DeGasperi bereid om met de communisten samen te werken in belang van het land

Toestand in Italie nog niet geheel rustig

VERANDERING VAN TACTIEK.

De Europese communisten zouden gedwongen kunnen worden hun taktieken te veranderen als gevolg van hun nederlaag in Italië. Ambtenaren te Washington, die deze mogelijkheid bestuderen zeiden, dat, indien de communisten niet overgaan tot geweld of zelfs tot burgeroorlog, zij op zijn minst hun tijdschema voor de politieke verovering zullen moeten veranderen. Twee mogelijke stappen, die Rusland zou kunnen nemen, zijn in speculatie. De eerste is, dat het Kremlin bevel zou kunnen geven terug te keren naar vroegere na-oorlogse pogingen om een gezamenlijk front te vormen met niet-communistische linksgezinde politieke groeperingen. Deze groeperingen vielen in de laatste tijd de communisten zeer heftig aan. Een andere mogelijkheid is, die echter moeilijk te aanvaarden is, is dat de Sovjets het initiatief zullen nemen voor een ontmoeting van Stalin met Truman. Gisteren vroeg men Truman op een persconferentie of hij bereid was Stalin te zien. Hij antwoordde, dat indien de Russische leider naar de Verenigde Staten wil komen, hij zeer gelukkig zal zijn om hem te ontvangen. Maar de president zeide opnieuw, dat hij niet de bedoeling had het land te verlaten. Stalin was tot nu toe nooit bereid voor zijn oorlogsconferenties grondgebied te verlaten, dat niet onder bestuur stond van zijn leger. Er is geen enkele gegronde hoop, dat hij zulks nu zal doen. De enige reden, die tot deze veronderstelling aanleiding geeft, is, dat Stalin door dit te doen de anti-communistische houding der Verenigde Staten zou wijzigen.

Aan de andere kant denken deze deskundigen, dat de Russen zulk een geste uit zouden leggen als zwakte. De Italiaanse verkiezingen waren een gevoelige klap voor de communistische hoop op een spoedige uitbreiding in West Europa. Het Kremlin kan er zich gerust zorg over maken.

DE COMMUNISTEN HEBBEN NIETS TE VREZEN.

De Italiaanse premier de Gasperi zeide dat de communisten en hun links georienteerde solialistische geallieerden niets te vrezen hebben voor de nieuwe regering, indien zij geen moeilijkheden scheppen. De Linkse leiders hebben de vrees geuit dat de Christelijke Democraten hun nieuwe macht zullen gaan misbruiken om de uiterste linkse partijen buiten de wet te stellen en zeiden dat dit feit dan oorlog zou betekenen. De Gasperi zeide: „Wij bekrachtigen ons doel, welk het bedoel is van de nieuwe regering, nl. dat de vrijheid van eenieder verdedigd zal worden, ook de vrijheid der communisten. Indien zij niet hun toevlucht nemen tot dwang, bedreigingen, of complotten of door het in bezit houden van wapens, kunnen zij ook genieten van de democratische vrijheid."

Er zijn tekenen van toenemende verwarring en verdeeldheid onder de rangen van het populaire front. Voornamelijk door het voorstel van Giuseppe Romita, nl. dat de pro-communistische socialisten weder een poging gaan ondernemen om hun onafhankelijkheid te verkrijgen.

Een zegsman verklaarde dat De Gasperi ongetwijfeld het hoofd zal worden van de nieuwe regering, nadat het parlement georganiseerd zal zijn. Zeer waarschijnlijk zal Gasperi dan Giuseppe Saragat, hoofd van de anti-communistische socialisten als vice premier handhaven, wijl hij verschillende andere anti-communistische Ministers buiten zijn eigen partij in het kabinet zal behouden. Men vroeg aan De Gasperi of hij Romita, de vroegere Minister van Binnenlandse Zaken weder in de nieuwe regering zal opnemen. Hij antwoordde hierop dat hij nog niet precies wist wat Romita van plan is te gaan doen.

Hij zou nog niet kunnen zeggen of Romita het communistisch front zou prijs geven noch hoeveel aanhangers hij verwerven zou.

De premier vertelde aan de links georienteerden dat hij genegen zal zijn met hun samen te werken, indien de politiek welke zij volgen zullen, geen gevaar levert voor het welzijn van Italië. Dit impliceert echter niet dat Gasperi de communisten in de nieuwe regering zal opnemen. Hij heeft hun immers in de maand Mei jl. uit het huidig kabinet verbannen. Volgens Mario Scelba, de Minister van Binnenlandse Zaken, hebben de Christelijke Democraten 307 van de 574 zetels in de kamer verworven, wijl het populaire front 182 zetels gekregen heeft. In de senaat verwierven de Christelijke Democraten 130 der 237 zetels, wijl het populaire front 74 kreeg.

Otschoon de Christelijke democraten geen absolute meerderheid hebben behaald in de senaat, kunnen ze ervan overtuigd zijn dat zij door een eventuele alliantie met de andere anti-communistische partijen toch altijd de meerderheid zullen hebben.

DE COMMUNISTEN SCHEPPEN TOCH HERRIE.

De Italiaanse gendarme is bezig de orde en rust te handhaven in Italië, nu de verkiezingen achter de rug zijn. Gisteren werden er drie communisten gevangen genomen nabij Castelli Romani in de buurt van Rome. Wat verder op werden er verschillende andere communisten gearresteerd op beschuldiging van voorbereidingen voor een straf-expeditie.

De met schrik vervulde residenten houden zich schuil in de huizen en kerken voor de communistische aanvallen. Ontzettend veel wapens werden door de carabiniere in beslag genomen. In het dorp Russiono nabij Napels raakte de politie in schermutseling met de linkse elementen. Hierbij werd een communist gedood en 20 in de gevangenis gezet.

Ook wordt nog gemeld dat de gendarme een verrassende aanval gedaan heeft op een groep communisten die klaar stonden om een kerk en enkele regerings gebouwen in de lucht te laten vliegen. In Artena werd de carabiniere met stenen gegooid, doch de daders werden allen gearresteerd.

In het vrije gebied van Trieste worden ook gevechten gemeld tussen pro-Italianen en pro-Communisten. Van de laatsten werden er twee tijdens deze incidenten gedood wijl velen gewond werden.

EEN NIEUW VOORSTEL.

Er is een nieuw voorstel opgesteld in de Interamerikaanse Conferentie ter veroordeling van het internationale communisme en zijn wijze van werken. Na een vergadering van twee uren door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van twaalf landen kwam men tot overeenstemming. De text is nog niet onmiddellijk beschikbaar gesteld, maar de afgevaardigden, die het comité vormden, zeiden, dat het grotendeels overeenkwam met het ideë der landen, die het originele voorstel van Chili, de Verenigde Staten van Noord Amerika, Brazilië en Peru niet wilden aanvaarden. Het voorwoord zal beschreven worden door de Mexicaanse minister van Buitenlandse Zaken Jaime Torres Bodet. De afgevaardigden legden er de nadruk op, dat de verklaring tegen het communisme in principe niet aangetast was en enigen zeiden, dat deze verklaring practisch nog sterker is dan in het eerste voorstel.

Dardo Regules van Uruguay zeide: wij kunnen het communisme als een regiem van geweld bestrijden, maar niet als de leer van een politieke partij. Wij sloten de deur voor het communistisch geweld. De assistent staatssecretaris der Verenigde Staten van Noord Amerika Norman Armour, die eveneens de vergadering bijwoonde zeide, dat de Verenigde Staten tevreden zijn met dit compromis voorstel. Ook de afgevaardigden van Peru en Chili waren van dezelfde mening.

AANGENOMEN.

De Interamerikaanse Conferentie nam met algemene stemmen het voorstel aan, waarbij het interamerikaanse communisme en andere vormen van totalitairisme veroordeeld werden. Het voorstel beveelt ieder der 21 landen aan om maatregelen te nemen ter bestrijding van het communisme.

DE KOLONIALE QUAESTIE.

Het voorstel tot het oprichten van een bijzondere commissie ter bestudering van de quaestie der buitenlandse koloniën en der bezette gebieden op het Westelijk Halfrond werd in vorm gesteld ter voorlegging aan de Interamerikaanse Conferentie. Men bericht, dat Argentinië **de reserve** maakte, dat ieder land, dat het gebruik van deze speciale commissie niet verkoos, het probleem op zijn eigen wijze kon behandelen. Het voorstel, aldus bericht men, vraagt voor een energieke veroordeling van het koloniale systeem in Amerika en dringt er op aan, dat het zo spoedig mogelijk door vreedzame middelen beëindigd wordt. Oorspronkelijk zou een interamerikaanse commissie voor bezette gebieden een rapport opstellen en dit indienen bij de conferentie, die te Havana in September gehouden zal worden, maar dit werd later verworpen. Een afgevaardigde zeide, dat het de vergadering van de Amerikaanse ministers van Buitenlandse Zaken. Voor deze vergadering is geen datum vastgesteld. De commissie, die ingesteld wordt, zal alle mogelijke inlichtingen over de koloniale quaestie inwinnen en naar aanleiding daarvan een voorstel indienen.

HULP VOOR DE ARABIEREN.

Er zijn aanwijzingen dat de troepen van Irak en Transjordanië zich zullen verenigen teneinde de Arabieren te steunen in hun strijd tegen de Joden in Palestina.

Emir Abdul Ilah, Prinsregent van Irak zal Zaterdag as. naar Amman in Transjordanië vertrekken, om te confereren met Koning Abdullah Ibn Al Hussein over de Palestijnse kwestie.

De Regent zal vergezeld worden door twee Ministers, het hoofd van de militaire staff alsmede een militaire missie.

Rafiq Tamini, lid van het Arabisch Hoger Comité heeft reeds geconfereerd met de Regent en hem de toestanden uitgelegd alsmede op de hoogte gesteld van de verlangens die de Arabieren koesteren.

COMMENTAAR VAN DE HEILIGE VADER.

Z.H. de Paus zeide: „Een gehele volk heeft bewijs gegeven van zijn diep gevoel en burgerlijke plicht. Het uitspansel boven Italië schittert van hoop-sterretjes". Stilzwijgend betreurde de Paus de „fout" der genen die voor de communisten gestemd hebben.

„Onze vaderlijke harten zijn bedroefd bij het aanschouwen van het tafereel dat zich heeft afgespeeld toen zovelen uit zuivere egoïsme en blindheid een daad hebben verricht waardoor slechts kwaad berokkend kan worden aan hun lichaam en ziel. Moge de Almachtige in Zijn goedheid en barmhartigheid hun verstand verhelderen opdat zij indien dat zij slecht gehandeld hebben".

De verklaring van de Heilige Vader kwam op verzoek van een drietal vertegenwoordiger van de Noordamerikaanse inlichtingsdienst, die onlangs door den Heiligen Vader in audiëntie ontvangen werden. Toen nauwelijks de eerste berichten binnenkwamen dat de communisten aan de verliezende kant waren, verkeerde de Paus in een kennelijke verheugde stemming. Doch Hij zeide te willen afwachten totdat alle resultaten binnen waren alvorens voor het volk een verklaring af te leggen. Pas heden laat op de dag overhandigde Hij zijn verklaring ter burele van de heer Myron Taylor, de persoonlijke vertegenwoordiger van Truman bij de Heilige Stoel. Taylor zou dan deze verklaring aan de persmensen door geven.

LAATSTE ZITTING.

Het werkcomité van de Panamerikaanse conferentie te Bogotá besloot de laatste zitting te houden op 30 April a.s.

Recht tot het Hart

De nietsdoeners zijn het, die pessimisten worden.

De Staten nemen een motie aan

Decentralisatie betekent desillusie voor Aruba

Critiek op landsbestuur

De Statenvergadering van gisterenavond onderscheidde zich in niets van alle anderen. Voorzitter Römer hanteerde speels de voorzittershamer, klaarblijkelijk om straks een aantal landsverordeningen er door te hameren, terwijl de publieke tribune aller ogen gericht hadden op de Statenleden, waarvan alleen de meesterdoktor en notaris Smeets ontbraken.

Een afspraak.

De ingekomen stukken lokten critiek uit, vooral van de zijde van dr. Maal, die enkele vragen gesteld had aan het bestuur. Zo vroeg hij of het waar was, dat de Avocaat-Generaal en de Geneesheer-Directeur van het Rustoord Groot-Kwartier medio April op een dienstreis naar de Verenigde Staten van Noord-Amerika zullen gaan teneinde aldaar een studie te maken van de opvoeding van de criminele jeugd en ook wilde hij weten of de fraters, die in Curaçao belast zullen worden met de verzorging van de zg. bestuurskinderen met de Nieuw Amsterdam via Amerika de reis zullen maken en aldaar die ambtenaren zullen ontmoeten om gezamenlijk de studiereis te maken.

En als de teerkosten op 20 dollar per dag per persoon gesteld zijn, zo vroeg dr. Maal in zijn brief, uit welke begrotingspost worden dan die kosten gekweten?

Op deze vragen heeft de gouverneur in bevestigende zin geantwoord en daarbij aangetekend, dat de reiskosten uit de post onvoorzien gekweten zullen worden.

In de commissievergaderingen is gebleken, dat men kan begrijpen, dat het van belang kan zijn, dat de studiereis gemaakt wordt. Doch waarom moet de advocaat-generaal daarbij tegenwoordig zijn?

Hierin zag spr. een duidelijk bewijs, dat men zelfs nog op de vooravond van voor Curaçao belangrijke wijzigingen in de executieve en wetgevende macht, rustig doorgaat met het nemen van maatregelen buiten de Staten om.

Koloniale toestanden op Curaçao.

Unaniem sprak men er zijn verwondering over uit de kosten voorlopig uit de post onvoorzien te kwijten. Het Bestuur zal moeilijk kunnen aanvoeren, dat het zich voor een onvoorziene uitgave gesteld ziet. Hoe vaak wordt niet ondershands het gevoelen der leden gevraagd, als het Bestuur voor bepaalde doeleinden tussentijds de beschikking over gelden wil hebben, waarbij in het onderhavige geval nog komt, dat de 1e suppletoire begroting 1948 ook nog gelegenheid bood op regelmatige wijze de nodige credieten te krijgen.

Door te handelen als thans geschied is, zien de Staten zich voor een fait accompli gesteld. Met de opvatting van de Landvoogd kon men zich niet verenigen, zodat dr. Maal een motie van afkeuring indiende en voorstelde een afschrift daarvan te zenden aan de minister van Overzeese Gebiedsdelen, een en ander ter duidelijke illustratie van wat dr. Maal noemde de koloniale toestanden op Curaçao.

De motie.

De motie, gesteund door de heren Plantz en E. Jonckheer, had voornamelijk tot strekking de ontevredenheid te betuigen over de gang van zaken, waarbij vooral geaccentueerd werd, dat vermelde dienstreis niet uit de post „onvoorzien" gekweten mag worden. Deze motie werd met algemene stemmen aangenomen.

Mosterd na de maaltijd.

„Mosterd na de maaltijd", riepen de heren Maal en Plantz, toen zij kennis namen van een door de Nederlandse Regering te Genève gesloten handelsaccoord. Deze overeenkomst grijpt op ons economisch leven in. Onze mening wordt gevraagd, terwijl de „affaire" al beklonken is, aldus protesteerde de heer Plantz.

Enkele sollicitaties naar een eventueel vacerende betrekking van substituut-griffier, was voor de heer Henny Eman aanleiding in herinnering te brengen, dat de rechten van het landskind dienen te praevaleren. Het begrip „landskind" moeten we in de practijk toepassen.

Yrausquin beschuldigt.

In een kernachtig betoog liet de heer Yrausquin het afgelopen zittingsjaar de revue passeren. De Koninklijke rede heeft niets opgeleverd, moest spr. spijtig constateren. Er blijkt een grote afstand te bestaan tussen de woorden en daden van de Nederlandse regering en deze fout kleeft ook het landsbestuur aan.

Het Arubaans lid maakt gewag van de „ergerlijke" telefoon-toestanden op Aruba en zegt dan, dat Aruba onmondig behandeld wordt door het landsbestuur, dat democratisch heet te zijn. Dit onvoorzichtig bestuursbeleid heeft de afscheidingsquaestie van Aruba opgeroepen.

De objectiviteit van de pers.

Een teer onderwerp sneed de heer Yrausquin aan, toen hij de Curaçaose dagbladpers verweet niet altijd de verslagen van het gesproken woord objectief weergaf. Dit is een journalistiek onfatsoen, daar gelaten of de redactie van bedoelde bladen het al dan niet eens zijn met het gesprokene. Persoonlijk had spr. ondervonden, dat zijn woorden dusdanig werden geïnterpreteerd, dat daardoor een geheel verkeerd beeld voor de niet-ingewijde werd gevormd.

Handel op Venezuela.

De handel op Venezuela ondervindt nogal moeilijkheden,

aldus vervolgde de heer Yrausquin zijn betoog. Houden we rekening met de toekomst, met de vestiging van nieuwe industrieën op Aruba en daardoor de mogelijkheid van Venezuela als afzetgebied, dan is het een conditio sine qua non, dat de 30%-rechten verdwijnen. De heer Yrausquin wilde een daad van goodwill stellen ten opzichte van Venezuela. Kan er nu op Aruba geen Simon Bolivar-huis gebouwd worden? En zou het Bestuur dan bedoeld huis niet aan de Venezolaanse regering ter beschikking kunnen stellen als geste van sympathie? Het voorstel zal later in de commissievergaderingen worden besproken.

Na dr. Maal, die enige opmerkingen plaatste over de watervoorziening van het land, haven, veldwachters en over de doodstraf, die hij graag afgeschaft zou zien, sprak Henny Eman.

Decentralisatie nooit!

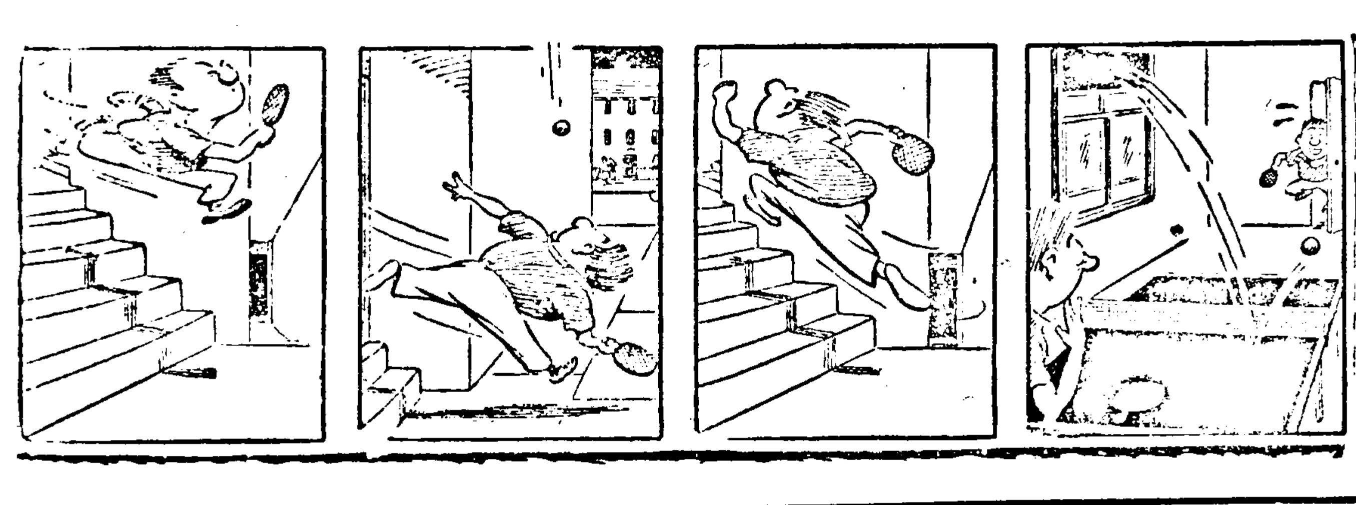
Deze hield een uitvoerige beschouwing over de verkeersproblemen en electriciteitsvoorziening van Aruba. Hij verzekerde de Staten dat binnen afzienbare tijd de stroomvoorziening geregeld zal zijn. Reeds 6½ ton kabel ligt op de kade van Aruba.

En als spreker „kade" zegt, komt hij ook op het thema van de haven. De gelden voor deze haven gevoteerd, zijn wel voldoende en hij sprak de hoop uit, dat spoedig met de aanleg van het tweede bassin een aanvang zal worden gemaakt.

Nu Aruba op de drempel van eigen zelfstandigheid in het Verenigd Koninkrijk staat, zien wij met belangstelling de komst ener delegatie uit Nederland tegemoet. Niet tevreden toonde spr. zich, toen hij de passage uit de rede van de gouverneur besprak en waarin sprake was van een teruggroepen naar decentralisatie.

De afscheidingskwestie, aldus betoogde Henny Eman, is een gevoelskwestie van het Arubaanse Volk en uit dien hoofde betekent een decentralisatie een desillusie voor het gehele Arubaanse Volk. Het politie-vraagstuk en de ambtenarensalarisregeling wilde spr. niet aanroeren. In de commissievergaderingen zou spr. hier op nader terugkomen.

Hierna werd de vergadering gesloten.

Officiele opening Luchtvaarttentoonstelling

Interessante expositie

Gisterenmiddag werd de luchtvaarttentoonstelling officieel door de wnd-gouverneur dr. C. Süthoff, na daartoe uitgenodigd te zijn door de directeur van Openbare Werken, ir. Groote, geopend. Deze tentoonstelling beoogt een bescheiden beeld te geven van de hoogte, die het vliegwezen heeft bereikt, zoals dr. Süthoff in zijn openingswoord opmerkte.

En we kunnen het daar volkomen mee eens zijn, in nog geen honderd jaar heeft de mensheid het gebracht van de gebrekkige stoommachine tot de zoveel motorige constellation. Spreker wilde niet treden in de bijzonderheden, maar wel twijfelde hij er niet een moment aan of de belangstelling voor wat hier met veel zorg en liefde is bijeengebracht, zal groot blijken.

Het luchtvaartbedrijf is uitermate gecompliceerd, een huishouding op zichzelf. Het schijnt, dat voor ieder vliegtuig 60 à 100 man personeel nodig is. Voor de leek is dit getal verbijsterend. Misschien maakt deze tentoonstelling hem het „waarom" iets duidelijker. Hij zal kunnen zien hoe gecompliceerd de motoren van een vliegtuig zijn, hij zal hier iets omtrent het doel van de talloze instrumenten vernemen, die alle steeds in voortreffelijke conditie moeten zijn en dan wellicht gaan begrijpen waarom er zulke grote werkplaatsen nodig zijn, dat de kleinste kleinigheid in die werkplaatsen de volle aandacht moet hebben, wil de vervoerder zijn verantwoordelijke taak naar behoren uitvoeren.

De bezoeker zal hier een indruk kunnen krijgen van het radiobedrijf, dat in voortdurend contact met de vliegtuigen in de lucht moet staan, hij zal een blik kunnen werpen op de instrumenten, die de meteorologische dienst nodig heeft om de onmisbare gegevens over de weersomstandigheden te kunnen verzamelen. Want als men denkt, dat het in Curaçao wel altijd mooi weer is en die weervoorspelling hier dus niet veel betekent, dan heeft men het bij het verkeerde eind. Hier dienen gegevens verzameld te worden over de weergesteldheid ver over de oceanen, in hoge en lage luchtlagen.

Ook verklapt de tentoonstelling iets over de geheimen welke de terreinverlichting voor de reiziger herbergt. Want ook op dit gebied zal Curaçao weldra „bij" zijn.

De actieve Aero Club heeft zorg gedragen, dat de bezoeker iets kan zien van de constructie van een sportvliegtuig door hem een kijkje te geven in de binnenzijde van de vleugel van het kleine toestel.

De C.P.I.M. geeft een indruk van hetgeen er nodig is om het vliegtuig van de onmisbare brandstof te voorzien.

Fotografieën zullen verder een beeld geven van al het schoons en interessants, dat men door van het luchtverkeer gebruik te maken, kan bezoeken. Tenslotte hoopte dr. C. Süthoff, dat door deze tentoonstelling de belangstelling voor de luchtvaart verdiept en dat de achtergrond van het vliegen, dat zo eenvoudig lijkt, voor menigeen zal belichten.

Woorden van dank werden uitgebracht aan allen, die zich gegeven hebben tot het organiseren van deze tentoonstelling, in het bijzonder komt de A.T.L. een woord van lof toe.

Nadat een lieftallige jongedame de heer Süthoff een schaar (op een kussen) overhandigde, knipte deze het lint door, waarna het talrijk gezelschap geconfronteerd werd met de wondere techniek van instrumenten, meters, knoppen, motoren, vleugelbouw en vele andere dingen. Ook de radio-installatie-verbinding van Hato met de luchttoren (Landsradiodienst) wekte veler bewondering. Speciaal wensen wij de aandacht van onze lezers te vestigen op een werkend model van een complete „trumble-plant" met stoomvoorziening en een pompinstallatie. Dit model werd geheel in zijn vrije tijd vervaardigd door de heer H. L. Vos, die slechts 13 jaar daarvoor nodig had.

Een wandschildering, voorstellende de ontwikkeling van de luchtvaart, van Icarus tot de moderne DC-4 toe, van de kunstschilder Cecil Baker, trok zeer de aandacht.

Zoals onze lezers weten, is deze tentoonstelling tot stand gekomen met medewerking van de A.T.L., P.A.A., K.L.M., Aeroclub, Landsradiodienst, Meteodienst en de C.P.I.M.

Onder de aanwezigen zagen wij mevr. Bouman, mevr. Castendijk, Luitenant-Kolonel Venema, J. L. de Jongh, hoofd afdeling vervoer van de K.L.M., ir. Grootte, Kapt. v.d. Laarschot, vele hoofdambtenaren en andere vooraanstaande personen uit de Curaçaosesamenleving.

„het Onderwijs aan TBC-patiënten" door Mevr. J. Stokla van Oudgaarden; 8.45 Mevr. W. Le Mair Schilperoort; 9.30 De wereld schrijft......; 9.35 L'heurre violette; 9.55 Nieuws.

Zaterdag: 1.05 Lunchmuziek; 1.30 Nieuws; 1.45 Frank Sinatra.

EMMASTAD

C.P.I.M.
WACHTDIENSTEN
Vrijdag.

Telegram Afdeling: tel. 307, na 23 uur A. R. Th. Henze, tel. 462.

Personeel Afdeling: J. J. A. v.d. Burg, Amerikanenkamp, tel. 706; bij geen gehoor tel. 558.

Materialen Afdeling: M. Gautier, Amerikanenkamp, Bungalow C-5, tel. 558.

Geneeskundige Dienst: 24.4 (12.30) — 26.4 (7.30): Dr. Gomperts, tel. 820; bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij: J. Hemmes, tel. 710.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur J. H. Allebé, tel. 288.

Dok Afdeling: A. van Hasselt, tel. 468.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Voetbal: Zaterdag, 24 April, speelt ons Jeugd-elftal tegen een elftal van Willemstad op het terrein Rio Canario. Aanvang 4.15 uur n.m. Scheidsrechter: Hr. Kramer.

Aeroclub Curaçao: Op de jaarlijkse algemene ledenvergadering is een nieuw bestuur gekozen, bestaande uit de heren: O. Burghardt, voorzitter; H. T. v. Thiel, secretaris; C. Bal, penningmeester; F. v.d. Kloot, commissaris van materiaal; A. v. Oorschot, commissaris van instructie; A. M. Joekes, algemeen commissaris.

Diegenen die belangstelling hebben voor sportvliegen, kunnen zich te allen tijde bij één der bovengenoemde heren om inlichtingen vervoegen. Ter oriëntatie zij vermeld, dat de contributie ƒ 1.— per maand bedraagt, terwijl les kan worden genomen van één der door de KLM aangewezen piloten voor ƒ 12.50 per uur. In het algemeen is een bedrag van ƒ 250.— voldoende om zich te verzekeren van het A-brevet voor sportvliegen. Op Zondagmorgen zullen voortaan, dank zij de welwillende medewerking van het Gouvernement, de sportvliegtuigen in de buurt van het nieuw stationsgebouw mogen staan. Komt u eens een kijkje nemen en een praatje maken met een van de aanwezige sportvliegers, die u gaarne elke gewenste inlichting zullen geven.

Bal-Masqué: De opbrengst van het „spelevaren" op het balmasqué van 17 April jl., was ƒ 133.02, welk bedrag aan één der locale instellingen voor liefdadigheid zal worden overgemaakt.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Green Dolphin street" 7 en 9 uur.

ROXY: „Three little girls in blue" Vrijdag 7 en 9 uur; Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 10.30 en 8.30 uur.

CINELANDIA: „Tarzan's desert mystery" 8 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 25 April as. waargenomen door Zuster Kerkhoven, Habaai, telefoon 2341.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 24 April as. worden waargenomen door Botica Wilhelmina (Punda). Hendrikplein 7, telefoon 2380 en door Botica Emma, Bredestraat 159, telefoon 1636.

SYNAGOGEDIENSTEN.
Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Vrijdag 23 April te 18.30 uur: Avonddienst van het Isr. Paasfeest en Sabbatwijding, gevolgd door voordracht van de Hagada.

Zaterdag 24 April te 8.30 uur: Ochtenddienst van het Paasfeest — Predicatie — Gebed voor de dauw. Geen middagbijeenkomst.

CUROM:

Vrijdag: 6.30 Kinderuurtje; 6.50 Dinermuziek; 7.20 Uitzending in het Papiament; 7.35 Rachmaninoff; 8 Nieuws; 8.15 Hollandse wijsjes; 8.30 Lezing over

ONS KONINKRIJK

FRIESLAND WIL ONAFHANKELIJKHEID.

Naar aanleiding van het bericht dat Friesland een „aparte status" ten opzichte van het overig Nederland wil hebben, schreef het Nederlands blad in Batavia „Nieuwsgier" de sarcastische geschiedenis van de Fries Republikeinse toenadering. Hierin zegt het blad ondermeer dat Abé Lenstra, de bekende voetballer uit het Nederlands elftal, de president van Friesland Vrijstaat zou worden. Tevens stelt het blad ook de vraag of nu de Republikeinse Ambassade in Leeuwarden geopend zal worden.

Volgens Nieuwsgier ging het Djokjas Blad „Patriot" hier serieus op in met een artikel van twee kolommen onder een vetgedrukte kop.

Patriot schrijft dat het mogelijk is dat de Republiek Friesland erkennen zal. Patriot nam echter de mededeling van Nieuwsgier niet over inzake het neerzetten van een aantal fokstieren op de afsluitdijk bij wijze van demarcatielijn. Nieuwsgier zegt: „Dat vertrouwde Patriot blijkbaar niet".

.. STAATSREGELING AANGENOMEN.

De voorlopige volksvertegenwoordiging van de Pasoendan is Donderdagochtend bijeengekomen en heeft de gewijzigde staatsregeling na een artikelsgewijze behandeling aangenomen. De artikelsgewijze behandeling heeft anderhalf uur geduurd. Tijdens deze behandeling werden er verschillende op en aanmerkingen gemaakt, doch de behandeling verliep erg vlot.

Reeds Woensdagmiddag is men begonnen met de algemene beschouwingen, waarin Soeria kartelegawa (van de P.R.P.) critiek oefende op de verlaging van het zittingsgeld van 20 gulden op 15 gulden. Hij zeide dat de huidige positie van de Recomba niet strookt met de zelfstandigheid van de Negara van de Pasendan, evenmin met de politieke aspecten. Hij achtte het beter indien de Recomba zetel aan een Nederlander wordt gegeven. Ook achtte hij de wederinstelling van regentschappen en gemeenteraden noodzakelijk in verband met de aanstaande parlements verkiezingen.

Namens de Fraksi Indonesia sprak Harun Alrasjid en zeide te betreuren dat de staatsregeling in de Nederlandse taal was gesteld.

Pandji Soenarjo van de Fraksi Federaal vroeg een uitleg van artikel 56, betreffend het recht van de Walinegara tot het parlement te ontbinden. Hij achtte de macht van de Walinegara te groot. Namens de Chinese leien sprak Drs. Tanengoen, zeggend accoord te gaan met de nieuwe staatsregeling. Naar aanleiding van de algemene beschouwingen gaf Mr. C. van Helsdingen enkele verduidelijkingen, waarna Soenarjo in de tweede termijn nog onbevredigd was. Adipoeradiredja, voorzitter van de Fraksi Indonesia, lichtte artikel 56 nogmaals toe.

In de staatsregeling zijn enkele niet ingrijpende wijzigingen aangebracht. Vrijdag ochtend zal de beëdiging van de Walinegara besproken worden. Intussen worden te Bandoeng voorbereidingen getroffen voor de feestelijkheden in verband met deze beëdiging. Voor het hotel Homann en de woning van de Walinegara worden erebogen opgericht.

VERTROUWENS MOTIE.

De gezamenlijke vergadering van beide Huizen van het Siamees parlement nam een vertrouwens motie aan in het nieuwe kabinet van Phiboem. De stemmingen waren 70 tegen 26 (de democraten stemden tegen).

ONTMASKERD

20.

Plotseling barstte Jimmy in een schaterlach uit, tot grote verbazing van de enige medereiziger, die in de andere hoek van de coupé zat — een man met een nors, ontevreden gezicht, die er uitzag, alsof een streng doorgevoerd vegetarisch dieët en absolute onthouding van ieder soort vocht, dat niet noodzakelijk is voor de instandhouding van het menselijk lichaam, de twee enige dingen waren, waarvoor hij leefde.

Stevenson bekommerde zich in het geheel niet om de verstoorde blik, die de man hem toewierp; hij was met zijn gedachten druk bezig met allerlei herinneringen uit Jerry Hartsgills veelbewogen gymnasiumtijd.

Met een ruk hield de trein stil, en twee minuten later stond Jimmy op het perron van Alnwick in Northumberland.

„Hallo, ouwe jongen, ben je daar?"

Het was nog precies dezelfde Jerry Hartsgill uit die heerlijke gymnasiumtijd te Repington — hetzelfde vuurrode haar, hetzelfde sproetige gezicht, dezelfde eigengemaakte bril, dezelfde, enigszins domme, maar onweerstaanbare glimlach, dezelfde gestalte — alleen ongeveer honderd pond zwaarder. Nog precies dezelfde Jerry Hartsgill, maar elf jaar ouder.

Onder het stellen van allerlei vragen, die zo snel op elkaar volgden, dat Jimmy Stevenson geen gelegenheid kreeg, om ze te beantwoorden, nam Hartsgill hem mee naar een soort motorfiets, die er uitzag, alsof ze dateerde uit de tijd van Julius Caesar.

„Stap maar op de duo, ouwe jongen", zei Hartsgill; „ze heeft nu en dan wel eens kuren, maar tijdens de rit hierheen heeft hij zich zeer behoorlijk gedragen."

„Dat ding zal ons toch wel kunnen houden?" vroeg Stevenson.

„Houden? Houden? Wel, kerel, het houdt een heel regiment."

Krakend en knerpend vertrok de motorfiets met haar dubbele last.

„Hoever is het?" schreeuwde Jimmy.

„Zowat tien mijl — over de hei — houd je hoed vast", schreeuwde Jerry terug.

Die waarschuwing was niet overbodig. Jerry Hartsgills manier van motorrijden was al even excentriek als alle andere dingen, die hij deed. Don Quichot in zijn gevecht tegen de windmolens was nog de kalmte in persoon vergeleken bij Jerry Hartsgill, wiens haast, om op tijd voor zijn souper thuis te komen, in één woor phaenomenaal was.

Hartsgill brulde zo hard hij kon iets, waaruit Stevenson meende te verstaan: „Hier zijn we aan de hei", en stuurde zijn roestig vehikel een zandweg in, aan het eind waarvan zich een grote donkere vlakte uitstrekte.

De bokkesprongen van de motorfiets hadden de duopassagiers ertoe gebracht, voortdurend op zijn qui-vive te zijn en steeds uit te kijken naar wat er vóór hen uit gebeurde. Zo kwam het dan ook, dat hij het eerst vier mannen haastig uit de groteauto zag stappen, die aan het eind van de zandweg had stilgehouden.

Het onmiddellijke gevolg van het feit, dat Jerry Hartsgill hen in de gaten kreeg, was, dat hij plotseling naar links uitweek, bij welke manoeuvre Jimmy zijn evenwicht verloor en in de heg werd geslingerd.

De gedachte aan wat naar alle waarschijnlijkheid de vier mannen, die zich terzijde van de weg in hinderlaag schenen gelegd te hebben, in hun schild voerden, deed hem zo snel mogelijk overeind springen. Voordat hij echter gelegenheid kreeg, om zijn revolver voor de dag te halen, werd hij door twee kerels aangevallen, die gewapend waren met gummistokken.

Hij wist de sag van de voorste aanvaller te pareren, bracht toen plotseling zijn hoofd omhoog en gaf de man met zijn harde schede een geweldige stomp onder zijn kin. Een doordringende kreet van pijn weerklonk als van iemand, die bijna een stuk van zijn tong heeft afgebeten. De man deinsde achteruit en een bijna gelijktijdige vuistslag juist onder zijn linker kaak deed hem achterover tuimelen.

Wanneer de andere aanrander niet zo beduusd geweest was, zou hij een prachtige gelegenheid hebben gehad, om Stevenson buiten gevecht te stellen; maar in zijn bezorgdheid, om toch vooral niet het hoofd van zijn slachtoffer te kwetsen — zo immers luiden zijn uitdrukkelijke instructies — probeerde hij Stevenson op andere wijzen onschadelijk te maken. De slag, die Jimmy op zijn schouder kreeg, had slechts tot gevolg, dat hij nog woedender werd en de man naar de keel vloog.

Het werd een hevige worsteling, maar toen het Stevenson plotseling te binnen schoot, dat door zijn toedoen zijn vriend Jerry bijna zijn nek gebroken had en misschien tot overmaat van ramp ook nog door de beide andere schurken werd toegetakeld, liet hij zijn aanrander los en gaf hem een zo hevige schop tegen de maag, dat de man als een zoutzak neerzeeg.

Een welbekende stem weerklonk door de nacht.

„Ik kan nergens mijn bril vinden", jammerde Jerry Hartsgill op bittere toon.

Jimmy barstte in lachen uit. Jerry's eigen slachtoffers lagen aan zijn voeten. Een ervan lag hen aan te staren als kon hij met geen mogelijkheid begrijpen, wat hem eigenlijk overkomen was, maar de andere lag bewusteloos op de grond uitgestrekt.

„Kan-ie dit zijn?" Bij het licht van zijn electrische zaklantaarn raapte Stevenson de stukken bijeen, die eens een bril hadden gevormd.

Met sombere blik beschouwde Hartsgill de treurige overblijfselen van het onmisbare instrument.

„Nou zul jij ons naar huis moeten brengen, ouwe jongen", zei hij; „zonder bril zie ik daar geen kans toe. Jij zult „Lizzie" moeten berijden."

„Nog voor geen duizend gulden, Jerry", luidde het verontwaardigde antwoord. „Maar weet je wat, we zetten „Lizzie" achter in die wagen en nemen haar zo mee, als je wilt."

Twee minuten later reed de prachtige limousine weg met Stevenson achter het stuurwiel. Woedende protesten, gevolgd door een paar revolverschoten, weerklonken in de duisternis achter hen.

„Zeg, ouwe jongen", merkte Jerry op, toen de auto hen in een minimum van tijd buiten schot had gebracht en zij geen gevaar meer te duchten hadden, „ik geloof waarachtig, dat die bandieten van plan waren, je te ontvoeren."

Jimmy Stevenson grinnikte. Hij was nog met zijn gedachten bij de verrukkelijke kloppartij van zoëven. En bovendien, de limousine vormde een schitterende krijgsbuit.

„Mezelf verdedigen tegen sluipmoordenaars is een van mijn geliefkoosde bezigheden, Jerry", antwoordde hij; „hoe moet ik rijden?"

(Wordt vervolgd)

Antils, Antillisch of Antilliaans ?

Kamerleden eten taartjes

Beschouwingen over „De Stoep"

door

DR. JOH. HARTOG.

Ik moet nog even wennen aan de nieuwe naam van Antilles. Men is zo vertrouwd met de benaming Curaçao en ook al is de nieuwe — Nederlandse Antillen — nog niet officieel, zij zal er zeker doorkomen. Tijdens de behandeling van de staatsregeling, die dank zij Lucila Engels en de haren thans ook het vrouwenkiesrecht omvat, hebben wij op de perstribune een debat erover gehad, hoe de bewoners nu moeten heten en wat het bijvoeglijk naamwoord van Antillen is.

De ene spreker, beneden in de plechtige zaal van de Tweede Kamer, had het over Antillisch, wat nogal aannemelijk klonk, al blijft het een mysterie, waar die „i" dan vandaan komt. Een ander had het over Antils, wat theoretisch wellicht juister is, maar wat erg onprettig klinkt: de Antilse handel en de Antilse landskinderen. Misschien zou men kunnen zeggen, dat het Antillisch moest zijn. Niemand die het weet. Vanzelfsprekend heb ik een steentje bijgedragen in het debat, dat fluisterend langs de perstribune ging om de tijd te korten tijdens de wel eens wat saaie debatten beneden in de zaal. Ik heb me uitgesproken over Antilliaanse, niet omdat dit juister zou zijn, maar omdat ik me herinner hoe St. Maartens Plantz eens in vuur gerakend in Uw Statenzaal toen ik daar nog op de perstribune mocht zitten, het uitriep. Kom op dan, Antillianen. Waar het over ging weet ik niet meer, maar Plantz' uitroep is me bijgebleven. Hij schiep daar een precedent en in geval men niet eerder weet is het maar het beste zich aan een precendent vast te klampen.

In de sfeer van verhevenheid.

Op die perstribune zat ook Henk de Wit, die hier thans West-Indisch redacteur van het Algemeen Handelsblad is en bovendien door Luis Daal bij zijn bezoek hier werd aangesteld als correspondent voor La Prensa. Met de heer De Wit had ik het over de verschillen tussen uw Statenzaal en de Tweede Kamer. We waren het er beiden over eens, dat uw kleine Statenzaal interessanter is om bij te wonen, zeker voor de leden. In de Tweede Kamer loopt tijdens de redevoeringen alles dooreen, de meesten gaan in de koffiekamer taartjes eten en de spreker staat vrijwel voor een vacuum te oreren. Als zo iets bij U zou gebeuren, constateert men terstond een gebrek aan quorom en dan wordt de zaak opgegeven. In de Tweede Kamer beseft ieder, dat er geen quorum meer aanwezig is, maar niemand die het constateert. Dat zou alleen kunnen gebeuren bij een stemming, als de namen afgeroepen worden, maar tegen dat er gestemd moet worden — meestal ook als het betrekkelijk onbelangrijke zaken geldt, komt alles terug. Alle banken zitten dan vol, dus dan is er weer quorom. Slechts heel weinigen volgen de eigenlijke besprekingen, degenen die wel aanwezig zijn, doen hun post af, zitten met hun collega's te praten, vragen en passant een onderhoud met een der aanwezige ministers, die hier zoveel gemakkelijker en ook gemoedelijker te benaderen zijn dan op hun eigen kabinet.

Tijdens de debatten over Uw staatsregeling liep bijvoorbeeld Professor Romme even bij Dr. Beel aan, ging samen met hem in een vensterbank zitten en praatte een kwartiertje. Even later zagen we Mr. Dr. Stokvis, de communist, precies hetzelfde doen. Een sfeer van vertrouwen heerst er in de Tweede Kamer, maar ook een sfeer van verhevenheid. Boze en kwade woorden vermogen die sfeer niet te doorbreken en woorden, die Uw voortreffelijke voorzitter Römer nimmer door zou laten, hoort men hier schering op inslag. De voorzitter, die hier altijd in smoking verschijnt als uitzondering op de regel dat een smoking geen daglicht zien mag, luistert, maar klopt practisch nooit.

Een interessant begin.

Interessant is het begin. Op halfluide toon leest de voorzitter dan wat binnengekomen stukken voor, bespreekt informeel het een en ander. De kamerleden staan dan dicht om zijn katheder gedrongen, maar verder op in de zaal is niets te horen. Op de perstribune evenmin. Men doet dit, omdat dit een gemakkelijke wijze is om allerlei zaken, die men terloops even wil regelen zonder het formele in debat treden, af te werken.

Na enkele minuten is het voorbij en allen gaan naar hun plaatsen en de eigenlijke vergadering gaat verder, nu natuurlijk op luider toon. Een prachtig dictafoonstelsel, zoals Uw Staten dat enige jaren geleden zo mooi hebben kunnen overnemen, bestaat hier niet.

Midden in de zaal nemen stenografen het gesproken woord op en reeds een dag of twee dagen later is het hele zaakje in druk voorhanden. Wat dit betreft geven we de voorkeur aan Den Haag, want als het bij U nog zo is, als in mijn tijd, dan duurt het ettelijke maanden vooraleer de notulen in druk verschenen zijn, zodat ze vrijwel alleen nog documentaire waarde hebben.

Dit dan over de verschillen tussen Uw volksvertegenwoordiging en de Kamer hier. Misschien als er nu straks 21 leden komen, dat er wat levendiger stemming aan het Wilhelminaplein komt. Aan het politieke leven kan dit alleen maar ten goede komen.

Nuland als politicus en litterator.

En zo is dan ook de Stoep weer uitgekomen en in Nederland gearriveerd. Het was eind Maart ongeveer een weekje geleden, toen ik het Januari-nummer ontving. Wat nog eens de aandacht vestigt op de uitermate slechte scheeps- en postverbinding tussen de Antillen en ons. Wim van Nuland, die zich als redenaar reeds naam verwierf en bovendien thans doende is zich ook politiek zekere faam te verwerven, ontpopt zich hier nogmaals als litterator en wij moeten eerlijk bekennen — wat we vroeger in de Amigoe ook wel schreven — dat hij ons in deze laatste functie het liefst is.

Wij hebben de hele reeks Stoepen meegenomen naar Hilversum en bij tijd en wijle komen ze uit de kast. Tot de beste stukken die we dan herlezen behoren de Portretten van Wim van Nuland en deze Angelita is er een heel goede onder. De beschrijving van Angelita in haar schommelstoeltje achter het huis, waar met donkere, vochtige aarde de hof begint, is voortreffelijk. Een passage als Wim van Nuland weet te schrijven over een vlieg is uniek, even uniek als de gedichten van Luc Tournier, maar van een ander soort! Ik weet dat maar weinigen Uwer de Stoep lezen en bovendien luisteren er velen buiten de Antillen — daarom lees ik U enkele regels over die vlieg voor.

De vlieg.

De vlieg is een kantoorklerk in pandjes-jas en met een zware bril op zijn kippige ogen. Hij loopt hen en weer, voor hij iets zegt, omdat zijn uitspraak dan zoveel gewichtiger klinkt. Nu zit hij op de borst van Angelita's wit kleedje en wrijft nadenkend in zijn handen. Naast hem groeien strikjes als grote rode bloemen en langs hem loopt de gouden ketting omlaag, waaraan een sleuteltje hangt. Ginds verrijzen de sneeuwbergen van haar pofmouwen en hoog boven hem als van donkere steen, het versgewassen gezicht, waarop witte velden van achtergebleven poeder liggen. De vlieg wrijft nadenkend zijn handen over dit alles, wipt naar haar oor en verkondigt kordaat zijn mening. Dit is voortreffelijke proza.

Andere medewerkers Luc Tournier met enkele gedichten en dan over het eerst — als ik het wel heb — ook Cola Debrot. Met Pierre Lauffer vertegenwoordigt hij het landskind-element in deze Stoep. Debrot en Lauffer zijn in zoverre toch contrasten dat waar Debrot dieper en ik zou haast zeggen intellectueler formuleert, Lauffer meer het primitief-spontane elementen in zijn enkele gedichtje weet te bewaren.

Henk de Wit schrijft enkele critieken over Van Schendel en Jan de Hartog, zodat dit Stoepnummer wel overwegend een proza-nummer is geworden, maar dan allesbehalve prozaisch. Luc Tournier leverde de meeste gedichten. Ditmaal vooral aan Nietsche ontleend. We kennen de oorspronkelijke teksten van Nietsche helaas niet, zodat we geen oordeel willen vellen over de oorspronkelijke tekst en de bewerking van Luc Tournier. We beoordelen deze korte gedichtjes zoals ze hier afgedrukt staan. Het lijken soms meer aforismen dan gedichten en misschien dat ze daarom de aforismenminnaar Luc Tournier zo hebben gepakt. Ook hier zal deze dichter wel weer critiek moeten horen, al was het alleen maar dat hij Nietsche voluit in zijn boekenkast heeft staan.

Voor zover die critiek van hen komt, die Nietsche niet kennen, kan men die laten voor wat zij is. Tussen Nietsche en ons gaapt een onafzienbare kloof, maar ontkennen dat Nietsche een genie was, zal wel niemand kunnen, ook niet zij die hem — terecht naar onze mening — een misdadig genie noemen in zoverre hij bouwstenen heeft geleverd voor de totalitaire staatsgedachte. Het doet daarom vreemd aan deze onschuldige versjes van Nietsche te lezen in de bewerking van Luc Tournier:

Geef me slechts lijm, want bij lijm
vind ik zelf wel hout;
zin gelegd in vier voet rijm
is dat soms niet om trots te zijn?

De bedoeling hiervan ontgaat ons ten enenmale. Hoe onbegrijpelijk, maar ook hoe muzikaal, veelal Tourniers eigen gedichten zijn, ze zijn ons liever dan deze bewerkingen. Tussen Zonbad en Warme Engels op de derde bladzijde is ons daarom veel meer waarde dan alle door Tournier bewerkte gedichten, waarvan wij niet weten of de zo geheel anders denkende Tournier de zin wel heeft gevat. Wij hopen het voor hem van niet.

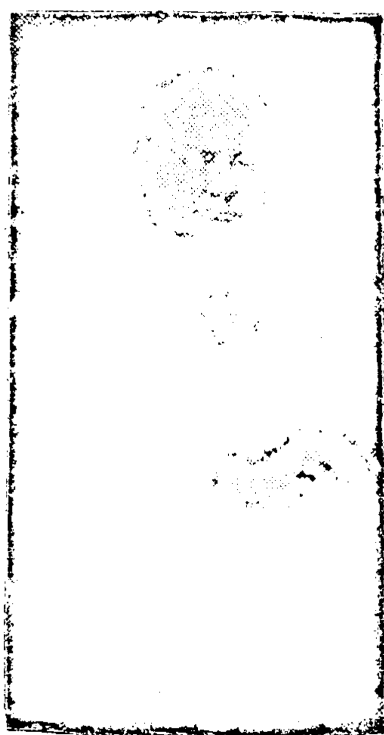
Dit nummer van de Stoep gaat thans door het land. Het komt kort na de berichten over de opening van Uw Museum. Het is goed, dat met het politieke nieuws uit de Antillen ook zulke berichten en dingen hier komen. Die zullen U steeds wel doen.

Een veteraan wil terug naar Donwningstreet

Winston Churchill, 73 jaar maakt zich gereed voor verkiezingen van 1950

Meester van het woord laat Engeland lachen

„Uw partij staat in een kwade reuk"

WINSTON CHURCHILL.

„Het is afgelopen met Churchill. Zijn partij is dood, maar wil de kist nog niet in." Deze overmoedige beweringen werden in de zomer van 1945 de wereld ingezonden door Labour.

Het succes bij de verkiezingen had Attlee overmoedig gemaakt. Ontsteld kropen de conservatieven in hun partijkwartieren om de krakende partij-machine eens degelijk te onderzoeken.

Churchill was een groot man voor het oog der wereld, maar Engeland zag hem met het oog van de knecht, die te vertrouwd is met des meesters kleine menselijkheden. In de verkiezingscampagne was hij niet gelukkig geweest. Hitler was dood. Zijn tegenstanders waren niet meer de moordenaars van Berchtesgaden. Hij bevocht niet de duivel, maar de pijprokende Attlee en de luidruchtige doch ongevaarlijke Laski, geen satan, maar een professor, die lelijk blafte, maar zelden beet. „Wat moeten we doen?" zuchtte rechts, terwijl de ontstellende cijfers der verkiezingsuitslagen voor hun ogen dansten.

Churchill zei niets en ging naar zijn buitengoed Chartwell op vacantie. Hij rustte uit in één van Engelands schoonste valleien, bouwde met eigen handen een nieuwe vijver voor zijn karpers. Het rustige leven van de landjonker: in de oorlog had hij slechts zelden tijd gehad om de kippenhokken, die hij zelf had gebouwd, te inspecteren. Het was tijd om sommige zwakke plekken in de muur rond het goed te vernieuwen. Duitse krijgsgevangenen, enigszins verbaasd de man te dienen, die hun was geschilderd als de incarnatie van het boze, reikten hem stenen aan. Churchill dacht niet aan zijn partij en hij dacht aan geen oorlog: zijn enige hartstocht scheen te zijn, het record van de beroepsmetselaars te breken. Lord Woolton, de baas van de partij-organisatie van de conservatieven, reed naar Kent en hij fronste zijn zware, grijze wenkbrauwen toen hij de grote Churchill zag. Deze liep rond in RAF-uniform met een verfomfaaide burgerhoed op het brede, roze jongenshoofd, mopperde omdat de dokter zijn sigaren had gerantsoeneerd, en zei: „Onze tijd komt wel meer."

En de onstuimige jonge conservatieven in Londen, die dachten dat de massale Bevin en de scherpzinnige Morrison in één dag weggevaagd konden worden, begonnen zich af te vragen of Churchill hun man nog wel was. Dat was in 1945.

Geen valse schroom.

„Wij eisen een nieuwe minister-president: Curchill", zingt rechts nu in alle toonaarden. Altijd als hij zich vertoont, vindt hij een menigte om hem toe te juichen. Als hij voor de radio spreekt, zijn de straten leeg. In de bioscopen breekt het applaus los, als hij op het doek verschijnt. „Gladstone was 84, toen hij voor de laatste keer premier werd", zei hij enkele maanden geleden. Churchill — die nu 73 is — kent geen valse schroom. In het openbaar bereidt hij zich voor op de terugkeer naar Downingstreet.

De tijd heeft voor de conservatieven gewerkt. Maar Churchill heeft het zijne gedaan. Zijn week-ends en zijn vacantie brengt hij nog steeds op Chartwell door.

Deze zomer heeft hij weer aan zijn kippenhokken gewerkt. Hij besteedt veel tijd aan zijn beweging voor een Verenigd Europa. 's Morgens dicteert hij zijn memoires, die hij thans completeert. Churchill werkt met de grootste nauwgezetheid. In één week herschreef hij 15.000 woorden. 's Avonds bij het diner praat hij met zijn vrienden, drinkt een paar glazen whisky, lacht om zijn eigen grappen, en als iedereen vertrokken is, werkt hij soms nog tot drie uur in de nacht. Maar memoires, Verenigd Europa en conversatie zijn bijzaken geworden. Churchill bereidt zich voor op de verkiezingen van 1950.

Vóór of achter?

Steeds is hij op zijn post in het Lagerhuis. Zijn emoties weerspiegelen zich op zijn gezicht. De banken vullen zich, als hij een rede gaat houden. De jongeren in zijn eigen partij, die er van overtuigd zijn, dat de conservatieven een duidelijk, scherp-omlijnd programma moeten ontwikkelen, zijn het lang niet altijd met hem eens. „Hij is achter", zuchten zij. Maar zelf meent hij, dat hij zijn tijd vooruit is. „Hoe boos was iedereen toen ik mijn rede in Fulton hield", zegt hij. „Nu klinken de hardste dingen, die ik daar over de Russen vertelde, tamelijk tam." Enkele weken geleden zong Churchill zijn lofzang op de vrije economie. Zelfs Eden glimlachte niet. De mannen op de achterste banken waren boos. Kon Churchill niet begrijpen, dat beperkingen van de geprezen vrijheid in deze tijd noodzakelijk zijn?

Maar Churchill sprak niet voor de knappe economen, die precies weten, hoe de staathuishoudkunde gevoerd moet worden. De vermoeide huisvrouw, die van deze ingewikkelde zaken niet veel begrijpt, die in hopen formulieren verdrinkt en nu van Cripps hoort, dat er nog minder te krijgen zal zijn, stak hij echter een hart onder de riem. Hij won de harten van duizenden, die genoeg hebben van schaarste. En Labour had eigenlijk niet veel reden om zich te beklagen. Churchill had duidelijk gezegd, dat hij het uitvoerprogramma steunde. Hij behaalde echter een groot tactisch succes door de lof van de overvloed. Het volk hoorde nauwelijks het gevatte antwoord van Morrison: „Als Churchill zelf in Downingstreet zit, toont hij niet deze woeste afkeer van de beperking der vrijheid", aldus schrijft „De Volkskrant".

In de badkuip.

Hij glimlachte zelfs, toen hij Morrison hoorden. Eden ging verder en sloeg zich soms op de knieën van enthousiasme. Maar Churchill wachtte op een nieuwe kans om de lachers op zijn hand te krijgen. Gaitkell, de minister van Brandstof en Energie, gaf ze hem, door te zeggen, dat het niet nodig was dikwijls te baden. Je ziet ten slotte toch niet veel van de mens. Wie zijn gezicht wast, kan doorgaan voor een zindelijk man. De kleren bedekken de rest. Churchill, die twee of drie baden per dag neemt, en een gedeelte van zijn memoires in de badkuip dicteerde, kon deze gelegenheid niet voorbij laten gaan. „Mag ik de verklaring van deze minister voorlezen", vroeg hij in het Lagerhuis. De leden luisterden in diepe stilte en zelfs Gaitskell lachte om Churchills commentaar: „Is het een wonder, dat de partij van deze minister in een slechte reuk komt te staan?" Maar de vrouwen, die het incidentje in haar krant lazen, vergeten niet meer, wat de ontactische minister heeft gezegd.

In dit zeep-loze tijdperk wordt het hem kwalijk genomen.

„Mijn vriend Bevin".

Churchills tactiek begint aanhangers te vinden in zijn partij. Niet de politiek geschoolden, de leden van de vakverenigingen of de industriëlen en de mannen van de City beslissen de verkiezingen, maar de partijlozen, de millioenen, die stemmen onder de indruk van de laatste gebeurtenissen. Meer dan de ingewikkelde uiteenzettingen van Sir Stafford Cripps zeggen hun de grappige, scherp geformuleerde uitvallen van de kleurrijke Churchill, de meester van het woord. Churchill mag de aardse demagoog Bevin graag, die evenveel van de goede dingen des levens houdt als hij zelf. Maar de magere Cripps, die geen menselijke zwakheden kent, wie alle demagogie vreemd is, en die Churchill voortdurend verwijt, dat hij de strijd tussen rechts en links niet op een hoog intellectueel niveau wil uitvechten, kan hij niet uitstaan. Hij weet, dat Morrison en Bevin niet aarzelen zich aan te passen aan hun publiek en durft steeds de handschoen op te rapen, die zij hem toewerpen. Maar Cripps is meer een asceet dan een politicus, maar die, aan zichzelf overgelaten, nooit de verkiezingen zou winnen. Ze lusten elkaar niet, maar waarderen elkaar. Cripps weet heel goed, dat Churchill geen ogenblik zou aarzelen de maatregelen te nemen, die hij getroffen heeft, als hij ze nodig achtte.

Maar Churchill hoopt, dat zij niet meer nodig zullen zijn tegen de tijd, dat hij weer naar Downingstreet verhuist. Zal hij er weer komen? Het is nog geen 1950. Er kan nog veel gebeuren. Terecht zegt Churchill, dat de Amerikanen heel wat goedgeefser zouden zijn als hij in Whitehall de lakens uitdeelde. Maar het communistisch gevaar dwingt Washington misschien aan Labour met tegenzin te geven wat het Churchill met een blij hart zou sturen. En deze hulp kan een spaak in het wiel van de conservatieven zijn. Maar Churchill maakt een uitstekende kans. Bovendien heeft Lord Woolton van de partij-organisatie een formidabele machine gemaakt, klaar om elk ogenblik een verkiezingscampagne te ontketenen. Maar wat er ook gebeurt: Churchill is niet uitgespeeld, tot vreugde en verdriet van velen in Engeland.

EEN VEEL OMSTREDEN VERTALING.

De Matthaeuspassion in het Nederlands.

Er is destijds heel wat naar voren gebracht toen het bekend werd dat de tekst van de Matthäuspassion van Johan Sebastiaan Bach in opdracht van de regering vertaald zou worden.

Een vertaling leek menigeen een heiligschennis, de toon zou niet meer op de juiste klank komen, iedereen kon toch het Duits verstaan, wij zijn toch bekend om onze kennis der talen, de Matthäuspassion was reeds sinds lang een cultuurbezit geworden.

Een zeker snobisme, dat ons niet geheel vreemd is en dat ons te luisteren zet met grote partituren, waar sommigen onzer wel eens in de opeenvolging der bladzijden verward raken, was ook niet geheel vreemd aan de redactie.

Veronderstel nu eens, dat de tekst van de Matthäuspassion in het Soemerisch tot ons was gekomen. Dan zou men ze toch hebben vertaald. Van een absolute verwerping van een vertaling kan dus geen sprake zijn, alleen van een betrekkelijke. En dan willen we direct toegeven, dat sommige bezwaren niet van grond ontbloot zijn. Als de vertaling in het Nederlands alle opvoeringen in het Duits zouden verdringen, zou men dat terecht betreuren. Maar daarnaast heeft een vertaling zin, omdat een groter publiek er verder ontvankelijk door kan worden gemaakt, omdat de Matthäuspassion nog meer een cultuurbezit zou worden en vooral is dat van belang bij onze Protestantse broeders. Want de Matthäuspassion is door en door Protestants. Jan Engelman werd geadviseerd, wat de muziek betreft door Wouter Paap, wat de letterkunde betreft door K. Heeroma, maar hij werd ook theologisch geadviseerd en wel door Prof G. van Leeuw. En dat is begrijpelijk.

Er is echter nog een bezwaar — het bezwaar tegen vertalingen van poëzie in het algemeen. Hier kan men echter onmiddellijk aanvoeren, dat de poëzie hier — de evangelietekst daargelaten — niet verbazend groot is. Deze soli, aria's, koren en koralen zijn soms bijzonder piëtistisch, dus bijzonder larmoyant, men denkt bovendien wel eens een enkele keer aan ulenvellenversjes, de bewonderaars door dik en dun vergeven het ons. Het is de muziek die hier de tekst verheffen moet en ook inderdaad verheft. Sommige dingen waren Engelman waarschijnlijk te bar en hij vertaalde ze zeer vrij. En nu moge het paradoxaal lijken we missen juist regels, waar het graf en de lijksteen van de Verlosser met „ein bequemes Ruhekissen", een gemakkelijk rustkussen, vergeleken wordt. Een enkele maal is de vertaling al te vrij en krijgt men Engelmaniaanse strofen. Een vertaling als Mond und Licht door Wie Hem mint, lijkt ons ook minder gelukkig, maar het geheel is werkelijk bewonderenswaardig en zonder twijfel voortreffelijk bruikbaar. Soms is de tekst oprecht genoeg van gevoel om tot wezenlijke poëzie te stijgen en dan is Engelman op zijn best.

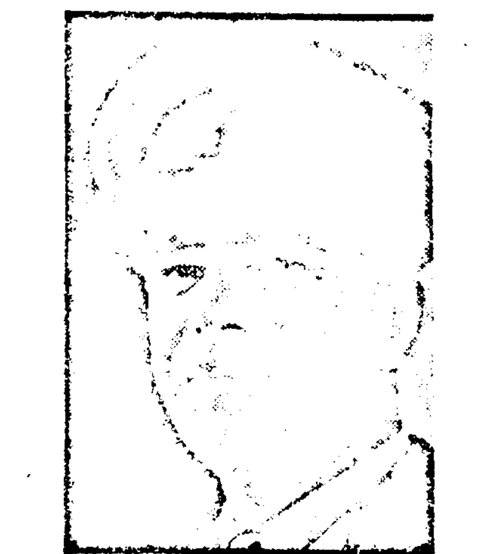
O hoofd vol bloed en wonden,
Zo smartelijk gehoond,
O hoofd, voor onze zonden,
Met doornen rijk gekroond:
O hoofd, in 't vaders zalen
Zo koninklijk gewijd,
Schendt men u duizendmalen,
Ik groet uw Majesteit.

De vertaling verscheen bij het Spectrum te Utrecht.

Het gesprek van de dag in Berlijn

Sir Robertson is politicus en heeft goodwill.

Het algemeen gesprek aan de bittertafel, tijdens diner of lunch is de grote vraag: Wat zullen de Russen in Berlijn gaan doen? Deze vraag houdt alle Britten — en vele anderen — in spanning.

Sir Brian Robertson.

Zoals onze lezers zich nog zullen herinneren is onlangs een Brits vliegtuig tegen een Russisch opgevlogen. Kwade tongen beweerden dat er van Russische zijde zeker opzet in het spel geweest is.

Wat nu in Berlijn gebeurt, wordt nergens anders ter wereld beter begrepen dan in Berlijn, of beter gezegd, resultante van verwoesting en politieke verwarring.

De krantenberichten van de laatste dagen laten een optimistischer geluid horen over de gespannen toestand in Berlijn, vooral nu generaal-veldmaarschalk Montgomery en maarschak Sokolovsky samen eens gedineerd hebben. En aldus, redeneerden de verschillende dagbladen, is een diner met een heerlijk wijntje niet het middel bij uitstek om spanningen op te heffen?

Montgomery was de eerste Britse bevelhebber in Berlijn, toen de afspraken — zo vaag mogelijk — in de zomer van 1945 tot stand werden gebracht. Hij is een indrukwekkende persoonlijkheid en staat met Sokolovsky op zeer goeden voet. Beiden hebben nu volop de gelegenheid om te praten. Over alles, over koetjes, kalfjes en over de onregelmatigheden in Berijn. Men zal het eens moeten worden over de vraag of deze gebeurtenis — met tal van anderen die voorafgegaan zijn er wellicht nog volgen zullen — gezien moet worden als een onderdeel van de Russische machtspolitiek of bedoeld is om de aandacht van de wereld te vestigen op de macht en vastberadenheid van het rode leger.

Op Italië moet dat grote indruk maken, vooral met het oog op de a.s. verkiezingen.

De militaire sommandant in de Britse bezettingszône van Berlijn generaal Sir Brian Robertson beschikt over veel goodwill in deze eeuw van kunstmatige afbraak.

Als Brits militair gouverneur heeft hij die rang te danken aan zijn populariteit. Hij gaat voor een tactisch politicus door, die in staat is om de moeilijke verhoudingen tussen het leger en de Duitsers, de politici en de industriële werkers te kunnen aanvoelen, begrijpen en omzeilen.

Zijn positie is weinig aantrekkelijk. Meer en meer raakt men er van overtuigd dat Engeland zich zo min mogelijk moet inlaten met die gebieden, waar de mogelijkheid zich voordoet met Rusland in onmin te raken.

Behoudens natuurlijk, wanneer het direct Brits territorium in het geding komt. Dit komt hierop neer, dat, waar Amerika meer interesse aan de dag gaat leggen voor de problemen van landen, die niet tot het Amerikaans grondgebied behoren, Engeland schijnbaar min of meer „isolationistische" denkbeelden er op na gaat houden.

Feit evenwel is, dat Sir Brian Robertson niet bepaald van die politiek gediend is.

Nieuws van Overal

EUREKA!

Een persbericht meldt, dat met goedkeuring van de rechterlijke macht zal geprobeerd worden door een hersenoperatie van de 38-jarige Millard Wright uit Pittsburgh, een bruikbaar mens te maken. Een chirurg zal trachten Wrights voorste hersenkwab af te scheiden van de rest van 's mans brein.

Wright heeft namelijk verzocht deze operatie op hem toe te passen, om van zijn misdadige natuur af te komen.

De man, die al 24 jaar lang op het slechte pad is, tracht een normaal leven te leiden, maar zo nu en dan hoort hij een stem in zijn binnenste, die zegt: „steel, steel, steel", en of hij wil of niet, hij moet aan dat bevel gehoor geven.

In afwachting van zijn vonnis heeft Wright verklaard, dat hij een „niet te bedwingen zin heeft in het plegen van inbraken en andere misdaden."

Als nu het experiment maar slaagt.

HUIS MET EEN SPOOK TE HUUR.

„Een kasteel, een geest, een altaar en een jaar gratis huur voor iedere dappere man, die het oude kasteel „Carn Brea" wil restaureren", aldus luidt een advertentie in een Engels provinciaal dagblad.

De eigenaresse, mevr. Shelley, heeft het drie jaar geleden gekocht, doch is nu slecht bij kas. Op bedoelde advertentie kreeg zij ruim 400 brieven.

Het spook is de oude druidenpriester, die volgens de bewoners iedere nacht in de vestibule van het kasteel verschijnt en zich dan naar de zolder begeeft. Het druidenaltaar bevindt zich in de tuin, doch heeft in geen eeuwen dienst gedaan.

Het kasteel heeft geen electriciteit, water of sanitaire installaties, doch iedere kamer — er zijn er vijf in totaal — heeft een telefoon toestel.

Van en voor de Vrouw

Zekerheid

Er was eens een tijd, een tijd die ik alleen uit verhalen ken en uit boeken, dat er in het leven van gewone mensen zoiets bestond als zekerheid. Natuurlijk was die zekerheid geen zekerheid voor honderd procent. Maar dan toch wel van negen en negentig procent. Die zekerheid kwam zowat hierop neer, dat, wie er voor gezorgd had, in niet al te ongunstige omstandigheden te zijn geboren, het met eerlijkheid en vlijt en nog een half dozijn deugden tot redelijke voorspoed kon brengen, en dat, wie naarstig spaarde en zijn spaarcenten op verstandige wijze belegde, een onbezorgde oude dag kon hebben.

In die dagen kon men allerlei verplichtingen op zich nemen, zoals het sluiten van een levensverzekering, het zorgen voor de opvoeding van een arme verwante, het afbetalen van een schuld; men kon zich borg stellen en geld steken in zaken van veelbelovende jongelieden, zonder dat daar meer dan nominaal risico in stak. Vandaag is dat allemaal anders. En het feit, dat het vandaag allemaal anders is, blijkt voor vele mensen onbegrijpelijk te zijn, vooral voor de niet-zo-heel-jongen.

En toch is dit iets, waarvan we goed doordrongen moeten zijn, willen we onze eigen tijd begrijpen en willen we in staat zijn, de moeilijkheden van onze tijd het hoofd te kunnen bieden.

We hebben gezien hoe tal van kleine landen en landstreken in grote landen, geteisterd werden door een niets en niemand ontziende oorlog; hoe de bewoners van zo'n land of streek, zonder een enkele bezitting mee te kunnen nemen, naar verschillende oorden zijn verjaagd. Dit is het ergste wat ons kan overkomen, en we wijzen hier niet op, om u angst aan te jagen, maar juist, omdat we ons, door ons dit in te denken, boven die angst kunnen stellen.

We hebben gezien, dat de economische moeilijkheden hele industrieën tot werkeloosheid hebben gedoemd; dat winstmogelijkheden zijn verdwenen als sneeuw voor de zon; dat veilig geachte effecten volkomen waardeloos zijn geworden.

We weten uit ervaring, dat tal van begaafde mensen, die veel meer deugden bezitten dan hun welvarende ouders en grootouders, geen kans zien, op behoorlijke wijze hun brood te verdienen.

Brits Indische vrouwen op het veld aan het werk.

Dit allemaal is heel erg en het is onder meer, om aan deze algemene onzekerheid een eind te maken, dat de huidige strijd gestreden moet worden. De strijd om het bestaan. Maar intussen zitten we er mee en, willen we deze tijd zo goed mogelijk doorkomen, dan dienen we dit feit te verwerken en te aanvaarden.

In plaats van ons overal zorg over te maken, is de les die we er uit kunnen trekken juist, dat we ons helemaal geen zorg behoeven te maken. Vroeger was het niet slagen het plotselinge verlies van een vermogen, een faillissement, een schande, iets, waarop men werd aangekeken. Of als men niet voldoende verdiende.

Dat element zijn we vandaag de dag kwijt. Er is geen sprake meer van schande of eerverlies wanneer een man het niet meer kan verdienen wat vandaag de dag een huishouding kost, of wanneer iemand niet tegen de tijdsomstandigheden op kan.

In de uitdrukking „ons ergens zorg over maken" ligt besloten de wens of het voornemen, om ergens voor te zorgen, om voor voorzorg of voorzienigheid te spelen. Dat kunnen we thans niet meer en ons volkomen onvermogen, om voor voorzienigheid te spelen, maakt ons dit moeilijke leven veel gemakkelijker. We gaan gewoon door met onze dagelijkse bezigheden, met ons werk, met onze genoegens en we laten de toekomst, toekomst. We behoeven ons niet te verdiepen in allerlei narigheden, die wel eens zouden kunnen gebeuren — wat trouwens in alle tijden erg verkeerd is — want als één van de vele gevolgen van de oorlog of iets anders ons zou treffen, dan worden we daardoor automatisch van de normale verantwoordelijkheden vrijgesteld en van gekwetste ijdelheid is dan geen sprake, iets wat in de regel het moeilijkst valt te slikken.

We leven van dag tot dag, en we trachten dit zo gewoon mogelijk te doen, met al onze kleine grapjes en vreugden en we verdiepen ons niet in een problematische toekomst. We zijn iedere dag opnieuw dankbaar voor het feit, dat we deze dag op prettige wijze geleefd hebben en dat dit weer een dag minder is om voor te zorgen.

En als we onszelf dit iedere avond opnieuw voorhouden, dan komen we na een tijdje tot de ontdekking, dat die lange periode van maatschappelijke rust ons in de waan heeft gebracht, dat er een soort zekerheid is, die ons gehoorzaamt, maar dat er eigenlijk nooit zekerheid is geweest, omdat ons aller lot berust in Gods hand.

Er zijn mensen, die, wanneer zij een afspraak maken, zeggen: „Ik kom dan en dan". Er zijn anderen, die zeggen: „Ik hoop dan en dan te komen." Dat zijn de mensen die de onzekerheid van het menselijk bestaan begrepen hebben en aanvaard. Dat zijn ook de mensen, die zich nooit ergens zorg over maken en het zijn mensen, die hun werk het beste doen, en de mensen waarop men het meeste kan vertrouwen.

Laten we uit deze tijd tenminste de goede lessen leren: blijmoedig te leven zonder tobben en op niets anders te vertrouwen dan op de kracht en de eigenschappen, die ons gegeven zijn.

Mode praatje

......ik heb een heel klein lapje van zo en zo groot, volgens mij kan ik er alleen maar leuke zakdoekjes van maken, want ik weet niet wat ik er anders mee moet aanvangen en ik wil geen blouse van twee kleuren, alhoewel ik een blouse best zou kunnen gebruiken.

Maar mijn lieve kind, je meent toch niet, dat je dat snoezige lapje voor zakdoekjes gaat verknippen? Er kan nog een reuze vlot blousje uit haar; voor zo'n den als jij, als je maar een modelletje maakt met aangeknipt mouwtje en anders...... zonder mouwtje.

Eva.

Beste Eva:

Ik kan een nieuwe jurk gaan maken, stel je voor, ik kreeg van Oma een snoes van een lap, maar ik wil nu eens van dat sportmodel of met hoog aansluitende hals wat jij me steeds aanraadt, omdat ik zo'n zwanenhals bezit. Wat denk je van een lage V hals? Dat moet heel modern zijn.

......Vast geen lage V hals, beste Mies. Je zoudt niet eens meer op een zwaan, maar op een gier lijken Wat denk je van een vierkant model? En dan met een dikke kralen ketting?

Eva.

Hoera! Eva, ik ga naar Holland met vacantie en nu wil ik van die stof, waarvan ik je een staaltje stuurde, een leuk driekwart jasje maken.

Het moet echt iets worden waar ik heel slank in lijk. Wat denk je van iets: heel nauw in de taille met een klokschootje?

Beste Netty:

Heus, zolang je nog bonbonnetjes snoept en ijsjes eet en je suiker in koffie en thee nog gretig gebruikt, moet ik je doch eerder een wijd jasje aanbevelen. Vooral van deze stevige stof.

Eva.

......Weet je wat zo doodzonde is, Eva; ik heb nog een hele serie resten stof, allemaal wel van dezelfde kleur en stofsoort. Stuk voor stuk te klein om iets mee te beginnen.

Beste Sonja:

Wat jammer dat je me niet vertelde van wat voor stof die resten waren en hoe de stofdraad loopt. Hopeloos is de zaak anders nog lang niet, hoor!

Wat denk je van een gladde strookjes rok als de stof soepel en de stofdraad dwars is. Of van een swingrok als de stof stevig en de stofdraad overlangs is?

Eva.

Eva geeft goeden raad voor vaardigen met naald en draad.

... en dan weet je, dat ik van die akelige brede Hollandse heupen heb.

In dien nieuwe zak die ik gemaakt heb van die gezellige ruit, ben ik gewoon onmogelijk.

En 't was heus zo'n modern patroon.

Kom je arme Mary a.u.b. helpen.

Beste Mary

Gelukkig heb je de lap nog niet verknipt.

Hoe verzin je het anders: een gerimpelde zak van grote ruiten. Maak er een gladde zak van met gezellige insteekzakken. Of een 4 baans zak, maar dan de ruit schuin laten vallen en de zaak is gezond.

... ik wil dolgraag zo'n draperie japonnetje hebben, maar er kan maar één middag japonnetje af en dan verveelt het misschien zo gauw...

Beste Ans

Maak een eenvoudig japonnetje en maak er een losse heupdrapperie op, bevestigl aan de ceintuur. 't Zelfde kan je ook nog op de schouders presteren als je handig bent.

Zonder de drapperie kun je de japon drafen met een mooi kraagje of ... als rok bij die kazak die je van je oude zijdje kunt maken.

Eva

Heeft U ook moeilijkheden? Vraag Eva om raad.

Ons kook- en bakpraatje

ZACHTE ZANDTAART.

Benodigdheden:

200 gram boter; 200 gram tarwemeel; 200 gram suiker; 4 eieren; wat uitgeschrapte vanille of geraspte citroenschil.

Roer de boter tot room, voeg er het smaakje en één voor één de eieren bij en roer elk ei er zo lang doorheen, tot het zich volkomen met de boter heeft vermengd. Doe er dan om en om wat gezeefde meel en suiker bij en roer zolang in het beslag, tot het dik, wit en luchtig geworden is en alle suiker volkomen is fijn gewreven. Besmeer een taartvorm met boter, bestrooi hem met wat poedersuiker en meel, doe er het beslag in en bak de taart in een matig warme oven lichtbruin en gaar. Zie of ze gaar is door er met een breipen in te steken, die er dan droog moet uitkomen. Stort de taart op een paardenharen zeef, laat ze uitdampen en bestrooi ze na bekoeling met poedersuiker en garneer ze met vruchtjes (geconfeit).

Nuttige wenken

Moddervlekken.

Laat wol, katoen en linnen drogen na verontreiniging en borstel daarna de modder er af. Bet daarna met water en AMMONIA of water en zout.

Spoel goed na.

Spoel zijde dadelijk in lauw water en AMMONIA uit. Spoel na in schoon water. Bet hardnekkige vlekken met alcohol.

MAQUILLAGE.

Maquilleren noemde men vroeger blanketten. Dit kwam, omdat het gamma van kleuren bij onze grootmoeders zeer gebrekkig was. Men werkte met lichtroze poeder en een harde kleur rouge, verder witte poeder en ten hoogste rachel.

Het effect hiervan werkte als spookgestalten. Pas door de film hebben we een uitgebreid kleurengamma gekregen, en wel zo, dat de maquillage het meest de natuur benadert.

Bij het opmaken moeten wij er vooral aan denken en zorgen, dat de opgebrachte creme en poeder houdbaar is. Is dit niet het geval, zo ligt het aan de volgende oorzaken:

1e: dat de maquillage slecht gedaan is;

2e: dat de huid of wel te vet of wel te droog was en u van te voren geen goede diagnose gesteld heeft;

3e: wanneer de huid plekken vertoont, zo is de creme te haastig opgebracht, of het ligt aan de creme, of deze creme is ongeschikt gebleken voor de betreffende huid.

De poriën kunnen te groot zijn of het tegenovergestelde is het geval. Een perfecte maquillage is de eerste getuigenis, dat een huid in goede staat verkeert.

De volgende week vertel ik u iets over het verzorgen van te vette huid.

HENRIËTJE.

door Laurens v.d. Waals.

Henriëtje stapt kordaat
voor haar leeftijd en gestalte
door de overvolle straat,
en 't trippelt waar ze gaat,
tot ze stil te wachten staat
bij 'n halte.

Ze vibreert van ongeduld,
't Is een schande, en de schuld
van de tram, dat zij moet wachten,
en ze maakt zich bijster boos,
nu ze merkt, dat al een poos
iemand om haar lachte.

Na een kort en kloek beraad
gaat ze voort, klein van gestalte,
door de overvolle straat
en 't trippelt waar ze gaat,
tot ze weer te wachten staat
bij 'n halte.

Voor de Jeugd

Hond in Maimi-uniform.

Mijn beste vriendinnetjes en vriendjes.

Hartelijk dank voor de aardige briefjes, welke ik steeds van jullie ontvang.

In het vervolg zal ik ze in de krant beantwoorden en dan nog iets. Heel graag zou ik willen dat iedereen in zijn briefje vermeld of het een jongen of een meisje is en hoe oud je bent, en vooraal naam en adres in de brief vermelden, dus niet alleen op de envelop.

Jullie leeftijd moet ik weten, omdat ik anders niet goed weet welk soort boek ik naar de winnaar of winnares moet uitzoeken. En uit jullie namen kan ik niet altijd opmaken of je een jongen of meisje bent, want er zijn er veel welke ondertekenen met alleen de voorletter.

En dan nog een ernstige waarschuwing, ook voor de kinderen op Aruba.

Zorg dat de brieven op Woensdag in mijn bezit zijn. Na Woensdag ingekomen brieven kunnen niet meer mee doen aan de wedstrijden en oplossingen, dus goed onthouden hoor kinderen.

Tot de volgende week.

Tante Ria.

TINTELOOG.

De kuil van Tinteloog was door het water der aanzwellende riviertjes bijna tot aan de rand gevuld. Tinteltje trapte al maar water. Zonder ophouden roeide hij door. Hij waagde het niet één ogenblik stil te houden, want hij was bang, dat hij dan zou zinken en verdrinken. Zijn poten deden pijn van vermoeienis.

Hoe lang zou hij dat nog kunnen volhouden?

Toen hield het onweer net zo plotseling als het was opgekomen en de maan begon wazig door de scheurende wolken te gluren.

Tinteltjes adem stokte van verbazing: de put was zo vol geworden, dat het water bijna tot de rand stond en mèt het water was ook zijn hoofd gestegen!

Hij was bijna boven aan de put! Hij kon de rand bereiken. In minder dan een halve minuut krabbelde onze vriend uit zijn verwenste badkuip en rende weg van het toneel van zijn tegenspoed

....

Toen het beertje wakker werd uit zijn namiddagslaapje, was het donker en de dauw lag vochtig op het gras. Hij had het onrustige gevoel dat er gevaar dreigde.

„Wat zou dat zijn?" vroeg hij zich af. Geen schepsel in deze bossen zou er over denken een beer kwaad te doen, of het moest een mannetjes Eland zijn, die in een vechtlustige stemming verkeerde. En zelfs zo een zou me geen kwaad doen, als ik maar zorgde hem, uit de weg te blijven. Bovendien zie je een Eland soms in geen eeuwigheid.

En toch bleef dat zesde zintuig, dat vermogen, waarmee wilde dieren begiftigd schijnen te zijn om dingen, die op het punt te gebeuren te voorvoelen, almaar door te fluisteren: „Onraad! Onraad!"

Onhoorbaar kroop Tinteltje weg in de dieper schaduwen en hield zijn adem in om te luisteren. Ja, hoor! daar hoorde hij het knappen van twijgen.

Het was nog vaag en ver weg. Maar het kwam naderbij. Nog dieper verschool zich het beertje in de beschuttende struiken.

Even woei de nachtwind zijn kant uit en bracht een geur naar zijn neus. Hij snuffelde voorzichtig. Was het de man met het geweer?

Met een stil gebrom trok hij zijn lippen op en een hevige woede laaide op in zijn borst. Toen trokken de geluiden weer weg en ginds, op de oever van het Eenzame Meer, sprong plotseling een klein vlammetje omhoog.

Zo was het ook geweest in het suikerkamp. Altijd, als de nacht naderde, werd er een vuur aangemaakt. Het was natuurlijk mogelijk, dat het mensenwelpje, (de jongen van de Dalhoeve) in de buurt was.

In dat geval was het niet erg, want die deed je helemaal geen kwaad.

Tinteltje verlangde er naar, naar beneden te rennen en zich zekerheid te verschaffen. Maar dat zesde zintuig van hem bleef waarschuwen voorzichtig te zijn. Daarom koos hij het zekere voor het onzekere en zorgde in de kortst mogelijke tijd verscheidene mijlen afstand tussen zichzelf en het geheimzinnige kampvuur te brengen.

Toen de morgen kwam, was hij bezig paddenstoelen te zoeken in het sparrewoud.

De zon deed haar best heen te breken door de mist, die uit het Eenzame Meer steeg en in de blauwgrijze schaduwen over de bedding van de beken hing.

De dauw lag zwaar op de grond en maakte de geur van zijn voetstappen dubbel sterk.

De wind was gaan liggen en er was een geheimzinnige stilte ontstaan en hij begon zich af te vragen, of hij misschien dat kampvuur op de oever van het meer alleen maar in zijn droom had gezien?

Zo besloot hij al spoedig er maar eens heen te gaan en zelfs een kijkje te gaan nemen......

Maar hij zou er voor zorgen geen spoor achter te laten, dat hem zou kunnen verraden! Hij zou zo veel mogelijk stappen door dik gevallen bladeren, of over rotsen en boomstammen lopen en zorg dragen de kale grond te vermijden.

Toen hij bij de Beverrivier kwam, zette hij toevalligerwijze zijn poot op de drassige oever. Maar heel handig trapte hij die voetafdruk direct zo uit, dat niemand en zo hebben kunnen zeggen of hij gemaakt was bij het gaan of bij het komen. Toen waadde hij een poosje door de beek.

DE KNAPPE REKENAAR.

De meester vermoeide zichzelf niet graag met rekenen; hij hield zich doodeenvoudig streng aan het antwoorden-boekje. Zo moesten we ook eens rekenen, een moeilijke som, en na enige tijd stond een van de vluggerds op in zijn bank, hief zijn lei in de hoogte en zei: „Ik heb het!"

„Wat heb je?" zeide meester.

„491¼".

Meester kijkt in zijn boekje: „Het is mis."

Tot een ander, die ook klaar is: „Wat heb jij?"

„491¼".

„Mis, reken het nog maar eens over."

En nu is de hele klas klaar en staat op: „Meester, we kunnen er niet anders uit krijgen. We hebben allemaal 491¼."

„Nee maar. Het is mis; jullie hebben het allemaal mis. Er is helemaal geen breuk bij. Nog eens overrekenen. Van voren af aan."

Dit geschiedt, maar voor nog de beste rekenmeesters een nieuw antwoord gevonden hebben, staat een kleine jongen op: „Meester, ik heb het."

„Wat heb je?"

„491."

„Best zo. Vier honderd één en negentig! Hoe heb je het gedaan, mijn jongen?"

„Ik heb de breuk uitgeveegd, meester."

KLEINE MOPJES.

Mamma (die met haar dochtertje bij het hok van de kip staat, die pas een ei heeft gelegen): „Heerlijk zo'n warm eitje van de kip."

Dochtertje: „Heeft de kip het dan al gekookt, mammie?"

Tegenstrijdig.

Een man die Pietersen heette, had een fiets geleend. Hij bracht haar echter stuk terug, maar wou haar niet laten maken.

Jansen ging naar de politie.

Deze liet Pietersen bij zich komen en na ondervraagd te zijn, antwoordde Pietersen: „Ten eerste heb ik de fiets niet geleend, en ten tweede, was ze al stuk toen ik haar leende."

DE LEEUW.

door Schoolmeester P. van der Linde.

Een leeuw is eigenlijk iemand,
die bang is voor niemand.
Zijne ogen en zijn neus
zijn groter dan die van een reus
en zijn muil
is een ware moordkuil;
met zijn klauw
is een leeuw geweldig gauw;
met zijn staart
gooit hij een schutter van zijn paard;
en met zijn tanden
durft hij de hele schutterij wel aan te randen.
Enfin, hij is altijd het verscheurendste beest
onder de dieren geweest.
Onlangs heeft hij immers in Londen
nog een juffrouw verslonden;
Doch nu ik mij bezin,
was hij het niet: het was de leeuwin.

De leeuw wordt viervoetig geboren:
twee van achteren en twee van voren;
of, volgens anderen, twee aan zijn rechterhand
en de twee anderen aan deze kant.
De leeuw zijn gemalin
is mevrouw de leeuwin.
en de jongelui, zolang zij zich met de borst behelpen,
noemt men gewoonlijk: welpen.
Gouden leeuwen en leeuwen van hout,
mitsgaders de Hollandse, worden heel oud;
men ziet ze wel op uithangborden en schilden,
doch zelden in 't wild.
Komt er een ware leeuw rechtstreeks op U aan,
dan is 't beste om maar regelrecht uit de weg te gaan
doch niet als hij opgezet of dood is;
daar er in dat geval volstrekt geen nood is.

ONS RAADSELHOEKJE.

Leeftijd van 6 tot 9 jaar.

Welk wenten bezit iedereen?

HERSENGYMNASTIEK.

Eerste vraag: Wie is de uitvinder of ontdekker van de boekdrukkunst?

Tweede vraag: Wat is jute?

Derde vraag: Uit welke eilanden bestaat de Provincie Zeeland? (Nederland)

Oplossingen voor Woensdag as. te zenden aan Tante Ria en adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Raadsel.

Voor de goede oplossing wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede oplossingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen.

Oplossing raadsel 6 — 9 jaar Otto of Bob

Winnaars: Rose Arons en Kees Rickie.

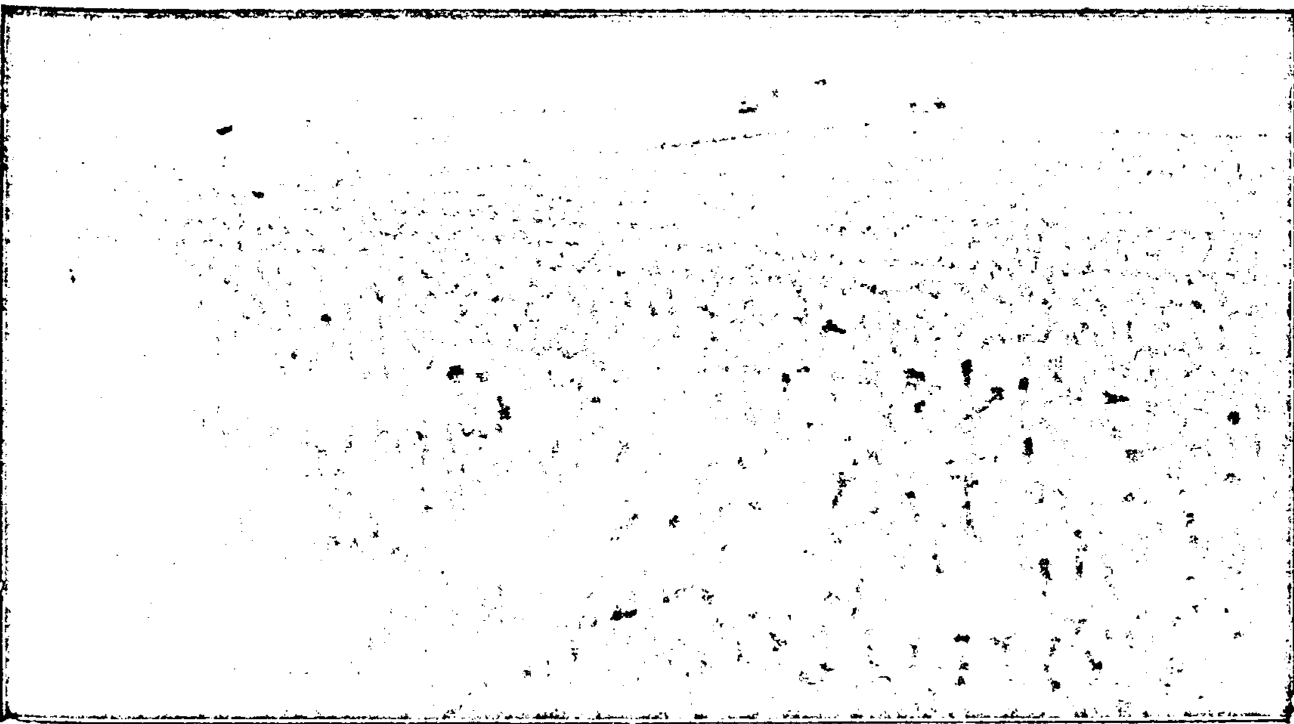
Oplossing raadsel oudere kinderen:

Mekka — Mokka

Winnaar Henny Jourdain.

Prijzen afhalen vanaf as. Maandag, bij de Administratie van de „Amigoe di Curaçao".

Tante Ria.

Een bloeiende zee van bloemen, vol kleuren en geuren langs de duinenstreek. Bovenstaande foto is genomen in Lisse, midden in de bollenstreek. Dit is een hyacintenveld.

Nederland, land vol natuurschoon

Als Barber eens een bollenveld had

Curacaoenaars houden van landschappen

Vraag het de Curaçaoënaar, die Nederland heeft bezocht en heeft leren kennen, en hij zal u in bloemrijke bewoordingen de schoonheden van Nederlands natuur bezingen. Hij zal u vertellen van de prachtige geurende heide, dorado van pittoresque schoonheid. De water- en windmolens in het vredige landschap bekoren zijn oog. De plas, waar hij zo zorgeloos te zeilen placht, zal hij in gedachten naar Curaçao meenemen.

Nederland is een waterland.

Machtige rivieren met druk scheepvaartsverkeer, grootse water- en sluiswerken, die wijzen op het feit, dat Nederland aan de zee ontrukt is. Idyllisch kronkelende beekjes met rijke plantengroei, kwetterende vogels en geurige bloempjes, in prachtig groen gazon verspreid.

In de bossen wordt uw oor gestreeld door een symphonie van duizenden vogelstemmen. Hierin vindt ge weldadige verkwikking na een roezig jaar van ingespannen en gejaagde arbeid.

Ziet het prachtige Geuldal in Zuid-Limburg met zijn unieke zinkflora en carboonontsluiting, geniet van de prachtige bloesems, bloeiende boomgaarden en fruitbomen in Nederlands fruittuin, de Betuwe.

Ziet de oude grachtjes van het oude Delft, de patriciërs huizen langs de grachten van het oude en toch ook weer nieuwe Amsterdam.

Geniet van musea in Den Haag en andere steden.

Kortom, leert Nederland zien.

Nederland in de zomer is Nederland in bloei.

De Curaçaose studerende jeugd weet er van mee te praten.

Maar wij willen van het gerief, dat een dagblad ons biedt, van de gelegenheid gebruik maken, u de schoonheid van Nederland te laten zien en haar te bezingen. De lezers — voor zover zij Nederland niet kennen — zullen tot de overtuiging komen, dat Nederlands afwisselend en rijk natuurschoon waard is in ogenschouw genomen te worden. En wij zijn er van overtuigd, dat een ieder tot deze slotsom zal komen: In Nederland vacantietijd, een prettige tijd!

Wie Nederland noemt, denkt onwillekeurig aan de bloeiende bollenvelden langs de duinenstreken.

Want dat is het wat Nederland volop heeft. Iedere dag verse bloemen, zo van de grond en wij geloven, dat verse bloemen van Nederlands onvolprezen bloementuin op Curaçao geen slecht figuur zouden maken.

Bloeiende hyacinthen in prachtige kleurenrij, rood, geel en andere kleuren staan in onafzienbare rij getuigenis af te leggen van de wonderen van moeder natuur.

Zoudt u niet even zin hebben een mooie bloem te plukken en de geuren op te snuiven?

Stelt u het zich eens voor, zo'n veld bloemen in Barber.

Afgezette Burgemeester gaf een celloconcert en een moordenaar zong een slaapliedje

Pater Brada voor de P.C.J.

Na tien jaar weer eens terug in het vaderland is het wel eens goed, even stil te staan en orde te brengen in de vloed van indrukken, die over ons heen is gekomen. Over de West, meer bepaald over Curaçao, spreekt men méér als vroeger, men kent het ook iets beter en bovendien modern als de Nederlander wil zijn, wil het de West geven wat eis heet van de moderne tijd. De politiek heeft wel heel erg de politiek op Curaçao samengetrokken, doch even toch stond men versteld, toen men inzage dat die eilanden zo klein waren. Altijd had men geleefd met twee begrippen: de Oost en de West, en men was deze twee ook in grote ook naast een gaan plaatsen.

Droevig ook Curaçao in het middelpunt toen het bericht van de dood van Mgr. Verriet door de radio bekend gemaakt werd. De goedheid van deze figuur heeft duizenden personen gefascineerd en zijn heengaan wekte ontroering.

Er is in Holland tegenwoordig een leven in het verleden en een leven in de toekomst.

In het verleden leeft men als men gaat door Rotterdam, als men hoort het praten der mensen, als men staat op de Markt te Groningen, die er niet meer is. Wat tragisch zulk een prachtstad, waar de ziel uit weggerukt is. Aan de andere kant leeft men in de toekomst en er zijn kranten, die een beetje er dik aan angstpsychose doen. We houden niet van dat opjagen van de mensen, het lijkt of dat slag morgen allemaal wel zou willen emigreren. Het is toch waar, dat kranten met hoofdartikelen, waarin profetieën worden aangehaald als zou de duivel tegen het midden van de twintigste eeuw voor een tijdje worden losgelaten, niet deugen voor dit volk, dat zo veel mee maakte.

Dat verleden en die toekomst dwarrelen door het leven van het Holland van vandaag. Er moet natuurlijk niet overdreven worden, er wordt lustig om gevoetbald als vroeger. Ik zag Heereveen met Abe Lenstra, een verrassend spel doch niet mooi. Geef mij het oude systeem maar. Ik zag de schaatswedstrijden om het kampioenschap van Friesland en men haalde twaalf meter per seconde. Dat is fijn om te zien, daar zit stijl en lijn in.

Tijdens de oorlog heeft de berichtgeving het ons voorgesteld als zouden bepaalde opvattingen na de oorlog zeker als verouderd worden afgeschaft. Achteraf blijkt uit de berichtgeving van bepaalde mensen die dat waarschijnlijk graag zo hadden zien gebeuren. Zo zijn bijvoorbeeld de confessionale vakbonden blijven bestaan en zo kwam er deze week nog in het katholieke kamp een brief van de bisschoppen tot de katholieke hoteliers om zich katholiek te organiseren. De christelijke protestanten organiseren hun kleine boeren. Dat het verleden schone dingen gaf mag blijken uit de grote tentoonstelling Schoolstad, welke momenteel in Den Haag gehouden wordt, waar het eerste eeuwfeest van herkregen vrijheid en onderwijs wordt gevierd. Hoe sterk de gelijkstellingsgedachte in Nederland leeft mag blijken hoe in deze voor Nederland financieel moeilijke tijd de regeling van hulp aan biezonder hoger onderwijs tot stand komt. Op plaatsen als Hoorn, Delft, Sneel en Deventer wil men biezondere middelbare schoen. Het verleden de oorlog heeft natuurlijk veel armoe gebracht, dat kunnen de boten vol pakjes uit de West zelfs niet goed maken, de oorlog bracht plundering. Hier denkt men in bonnen en de hele bevolking scheen in rep en roer toen het servies-goed van de bon kwam. Export wordt er gezocht en hier is dus nog steeds de kans voor Curaçao om de opslaghaven voor Amerika te worden vol van goederen uit Holland!

De grappige figuren waar heel het land mee opleeft, pa Pinkelman en „de gewone man van de radio" zijn overal bekend. Er is door de oorlog een meer bezinnen op het eigene gekomen, méér waardering voor het regionale, zodat men regionale omroepen kent en zelfs regionale decentralisatie strevingen, zoals in groepen als „Brabantia nostra" en „Fryslan Fry".

Er wordt niet droef over het verleden nagetreurd, doch er wordt aangepakt tot aan de verbetering van de misdadigers toe, zo werkt men hard in de reclasseringskringen. In de strafgevangenis van Leeuwarden maakte ik persoonlijk een concert mee van 150 „patiënten". Een afgezette burgemeester gaf een cellosolo en een moordenaar zong het slaapliedje van Mozart. Zoiets kan dergelijke verworden levens weer in orde brengen. De strafheid van organisatie waar Holland om bekend is werd misschien nog strakker door de vele wettelijke bepalingen waarmede de staat in deze abnormale tijd in het leven van de burger binnen moet dringen. Jeugdbeweging werd nog meer belangrijk geacht en daar is de concentratie zoals in het nieuw opgerichte Mgr. Hoogveld Instituut te Nijmegen, dat de problemen van boven af wil bezien. Padvinderij heeft nog de meeste belangstelling. Of dit zo zal blijven is nog een vraagteken.

In de treinen is nog veel oud materiaal en men moet nog veel staan, doch ook daar doet men zijn best. Leest men de namen van de Indische soldaten die er enkele woorden ten afscheid schreven voor ze naar Indië vertrokken. Intens leeft men mee met de jongens overzee, daar ieder het als een geweldig werk ziet de jongens goed te houden.

Het is een tijd van terugkijken en in de toekomst blikken, maar dan wat angstig. Zo komt het misschien dat er nu nog al wat grote woorden geslingerd worden, tot in de simpelste artikelen. Soms wordt men door de felheid ervan getroffen, zoals het woord Holland zal in deze paar jaar laten zien, of het een christelijke natie blijft of niet. Doch de zin van die woorden moet men verstaan en in de content trachten te achterhalen of dit misschien slechts politiek verstaan moet worden of breder.

Het leven klopt feller in Holland en Holland is vitaal genoeg om de moed niet te verliezen.

NIEUWS UIT NEDERLANDS OOST INDIE.

— De nieuw ingestelde Algemene dienst voor ontvangst zal bij de aankomst van het motorschip „Ruys" op 28 April as. voor de eerste maal optreden. Een lid van deze dienst zal het schip tegemoet reizen naar Singapore. Hij zal vergezeld worden door een vertegenwoordigster van het Departement van Sociale Zaken. Dit in verband met het feit, dat zich aan boord van de Ruys 39 verpleeghulpen aan boord bevinden. In het totaal zullen 400 verpleeghulpen naar Indonesië komen.

— Men verneemt dat de voorzitter van de Nederlandse Delegatie Abdulkadir Woensdagochtend een beleefdheidsbezoek zal afleggen bij president Soekarno. Het bezoek zou oorspronkelijk op 15 April reeds plaats vinden, doch toen was Abdulkadir niet in Djokja, zodat het moest worden uitgesteld.

— Volgens „Kedulatan Rakjat", een dagblad in Djokja, is Dr. S. Oedin, secretaris van de Republikeinse delegatie ontslagen. Dit staat in verband met de ongeregeldheden bij de aankomst van de delegatie trein te Djokja.

— Dinsdagmiddag ontstond een vuurgevecht tussen de Republikeinse Militaire politie en een groep van tien gewapende bandieten, die de omgeving van Djokja onveilig maakten. De schietpartij duurde zes uren. Een politieman vond de dood, wijl drie anderen gewond werden. Vier der bandieten wisten te ontkomen in de verwarring toen het huis waarin zij zich verschanst hadden in brand werd geschoten. De andere zes werden gearresteerd. Enige dagen te voren arresteerde de politie reeds negen andere bandieten.

TWEEDE PARLEMENTS ZITTING.

Woensdagochtend werd in het Pensioenfonds gebouw te Bandoeng, dat thans de zetel is van het Pasoendan Parlement, de tweede parlementszitting geopend. De opening vond plaats om negen uur en geschiedde door voorzitter Raden Djoersa.

De eerste zittingsdag werd bijgewoond door 93 parlementsleden. Voorts waren er nog aanwezig de resident Van der Harst, resident Morsink en Sanoesi. Laatstgenoemde is lid van het kabinet van Gouverneur Dr. H. van Mook. Na de welkomstwoorden releveerde Djoersa het besluit van den Luitenant Gouverneur Generaal, waarin de derde West Java conferentie erkend wordt als de voorlopige volksvertegenwoordiging. De voorzitter richtte enkele woorden tot de Walinegara en zeide ondermeer verheugd te zijn, dat Wiranatakoesoemah zich thans te Bandoeng bevindt.

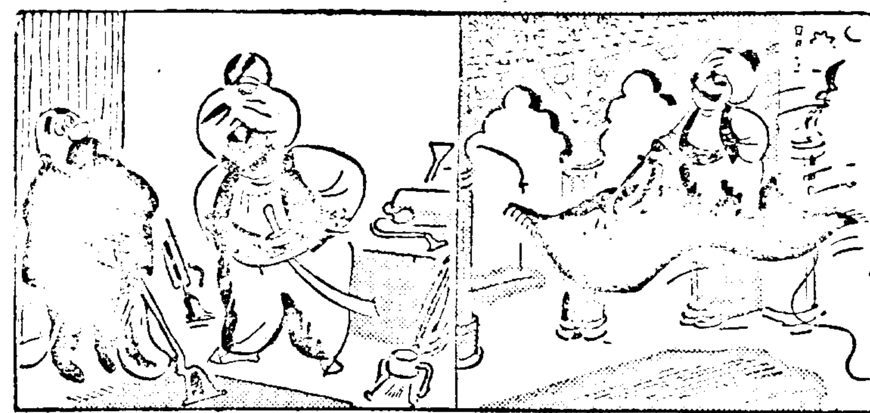
Hij memoreerde voorts, dat de Walinegara een hoge post in de Republiek opgaf om het Walinegaraschap van de Pasoendan te aanvaarden.

Voorts dankt Djoersa de Nederlands indische regering de Recomba van West Java en de Republikeinse regering voor de medewerking bij de overeenkomst van de Walinegara. Djoersa gaf toen een overzicht van het bereikte tijdens de derde West Java conferentie. Ten slotte hoopte hij dat de behandeling van de staatsregeling vlot zal verlopen.

MEVR. ROOSEVELT VERTREKT NAAR AMERIKA.

Na een tweedaags bezoek aan Nederland is mevr. Roosevelt met het privé vliegtuig van Prins Bernhard naar Engeland vertrokken, waar zij scheep zal gaan naar Amerika.

Prins Bernhard zal daarna naar Zwitserland vliegen om daar op doktersadvies nog enige tijd te verblijven.

Moeilijkheden over de „menselijke rechten"

West Europese Staten en Amerika vielen Russen bij

Gods rechten niet erkend

Een commissie uit de Economisch-Sociale Raad van de Verenigde Volkeren heeft getracht een omschrijving vast te stellen, die voor alle landen zou moeten gelden van de „rechten van de mens". Dat was nodig. Zo ooit, dan zijn in de jongste wereldoorlog de rechten van de mens geschonden. „Gij zijt niets, uw volk is alles", schreef Woudenberg in Nederland zijn meesters na. Als gevolg van die opvatting werden wij behandeld alsof wij niets waren.

Toen in San Francisco de Verenigde Naties de grondslagen legden voor een nieuwe wereldorganisatie, besloten zij de rechten van de mens uitdrukkelijk te proclameren, voor nu en voor later.

De Economisch-Sociale Raad benoemde een commissie, onder voorzitterschap van mevrouw Roosevelt, om een verklaring over de rechten van de mens op te stellen. Nederland is in deze commissie niet vertegenwoordigd, maar het Internationaal Christelijk Vakverbond had zijn algemeen secretaris en de toegevoegde secretaris Vanistendoel gestuurd. Het I.C.V. had ook een memorandum opgesteld, dat aan de commissie was voorgelegd. Het Wereldvakverbond had verstek laten gaan; waarschijnlijk omdat het in zichzelf te verdeeld is.

In de commissie zaten de Russen met vier man, d.w.z. Sovjet-Rusland, de Sovjet-Oekraïne, Wit-Rusland en de vazalstaat Joegoslavië, vier delegaties van „souvereine" staten, maar die alle goed luisterden naar de wachtwoorden van de Sovjet-ambassadeur in Parijs, Bogomolov, aldus 'De Volkskrant'.

Geen binding.

Natuurlijk waren de Russen bereid, wat te doen, om de rechten van de mens te beschermen, maar ze wilden niet verder gaan dan een „declaratie". Daar bind je je niet mee. Daar kun je dan van alles in zetten, maar dat hoef je niet te ratificeren, want het is geen verdrag tussen staten. De Batakkers hebben een mooi spreekwoord, dat er voor gemaakt lijkt. Ze zeggen: „Je brandt je mond niet, als je „vuur" zegt.

De commissie voelde echter wel voor een plechtige verklaring, maar tevens voor een en later méér conventies, waaraan de staten gebonden zouden zijn. De ontwerpen van beide werden uitgewerkt en lang en uitvoerig besproken in subcommissies om later in de voltallige commissie weer te worden aangenomen. Straks komen die ontwerpen bij de regeringen om later, via de Economisch-Sociale Raad, in de Algemene Vergadering der Verenigde Naties terecht te komen.

De ontwerp-conventie begon met een artikel over het recht op leven. Dat hadden we zó willen aanvaard zien, dat het menselijk leven beschermd zou worden van het ogenblik der ontvangenis af. De sub-commissie had eerst aanvaard, dat het ongeoorloofd zou zijn, het leven aan de mens te ontnemen, in welk stadium ook van zijn ontwikkeling. De laatste middag kwam ze daar echter op terug en achtte ze abortus geoorloofd in gevallen, waarin de wet hem toestond om het leven van de vrouw te redden, of op medisch advies om de geboorte van een zwakzinnig kind te verhinderen bij ouders, die zwakzinnig waren of in geval van verkrachting.

Daar zijn we met grote ernst tegen opgekomen. Op de eerste plaats wezen we er op, dat we niet mochten erkennen, dat de wet dingen toestond die ongeoorloofd zijn. De nazies hebben ook altijd wetten gemaakt en krachtens die wetten in strijd met de zedenwet gehandeld. We wezen er verder op, dat de wetgeving van tal van landen uitdrukking geeft aan wat in de harten van honderden millioenen leefde.

„Wij maken geen mensenrechten. Wij vinden ze niet uit. We proclameren, wat mensenrechten zijn volgens de zedenwet, die in ons geweten is neergeschreven door de Schepper".

Daarbij kregen we een krachtigesteun van de gedelegeerde van Chili, prof. Cruz — Coke, hoogleraar in de medicijnen, die het artikel én uit zedelijk opzicht verwierp én het wetenschappelijk kraakte.

Lord Dukeston, de Engelse gedelegeerde, vroeger vakbondsbestuurder, die al in de subcommissie Christelijke opvattingen als die van „secten" gekwalificeerd had, verdedigde het artikel met felheid. Ook een Deense dame, de voorzitster van de Commissie in zake het Vrouwenstatuut, kwam voor deze abortus-bepaling op, al moest ze er bij voegen dat het vraagstuk in haar commissie nooit was besproken.

Nu het zo fel werd omstreden vond mevrouw Roosevelt het beter, het uit de Conventie te verwijderen en de commissie schrapte het. Dit was wel het hoogtepunt van de discussie over de Conventie.

Grote lacune.

Tegelijk met de Conventie werd de declaratie behandeld. Daar was in de sub-commissie, mede door het werk van Vanistendoel en van mej. De Romer, die op uitstekende wijze de Internationale der Katholieke Vrouwenbonden vertegenwoordigde, heel wat ten goede aan veranderd. Maar er was een grote lacune. Nergens werd de Schepper genoemd.

De rapporteur, dr. Malik, de vertegenwoordiger van de Libanon, het kleine bergland, waar Salomon zijn ceders al haalde, maar dat pas in de politiek is komen meespreken, stelde een amendement voor over het gezin. „Het gezin, dat voortkomt uit het huwelijk, vormt de natuurlijke en fundamentele eenheid der samenleving. Het is door de Schepper begiftigd met onvervreemdbare rechten, die het vóór de positieve wetgeving bezat en dan ook als zodanig door Staat en Samenleving beschermd moeten worden". De eerste zin werd aangenomen, maar de tweede niet.

De commissie van de rechten van de mens heeft de rechten van God niet erkend. Op dat punt waren het niet de Russen alléén, die tegenstemden. Niet één Europees land aanvaardde dit. Er vóór stemden: China en India, Chili, Panama, de Philippijnen en de Libanon, België, Frankrijk, Engeland en de Verenigde Staten weigerden mèt de vier Russische staten en Uruguay te erkennen, dat de rechten van de mens voortvloeien uit de Schepper. En toch was dat nóch voor China nóch voor India een geheim.

Nieuws van Overal

De partij Euwe-Reshevsky eindigde remise, Botwinnik-Keres werd afgebroken.

— De Britse autoriteiten in Duitsland hebben de binnenvaart door de Sovjetzone stilgelegd en bij de Sovjet-autoriteiten geprotesteerd tegen het invoeren van nieuwe voorschriften voor dit vervoer.

De zesmogendheden conferentie over de toekomst van Duitsland, die in Maart de zitting te Londen verdaagde, is weer bijeengekomen.

— Prinses Juliana heeft de Aalsmeerse Veilingshallen bezichtigd.

— John Lewis is veroordeeld tot 20 duizend en zijn bond tot 1.400.000 dollar boete.

..AAN WIE DE SCHULD?

De Tass deelde mede dat de Russische commissie het Brits transport vliegtuig schuldig heeft bevonden voor het incident van 3 April boven Berlijn. Een Brits transport vliegtuig schuldig heeft noemde datum in botsing met een Russisch gevechtsvliegtuig wat 15 doden ten gevolge had. Onder deze slachtoffers bevond zich ook de Russische piloot. Bevin vertelde gisteren aan het Lagerhuis, dat Engeland schadevergoeding zal eisen voor het verongelukt vliegtuig. De Britse regering beschuldigt immers de Russische piloot voor de botsing.

DE ITALIAANSE BEZITTINGEN.

Het Joegoslavisch parlement zal morgen bijeen komen teneinde besprekingen te voeren over de voorgestelde wet, inzake het nationaliseren der Italiaanse bezittingen in Joegoslavië. Deze wet is ontworpen volgens de bepaling van het Italiaans vrede's verdrag.

NIET VOLDOENDE.

De directeur van het Marshall plan, Paul Hoffman, verklaarde voor de commissie van het Congres, dat hij vreesde dat het onmogelijk zal zijn met de uitgetrokken vijf milliard dollars voor het eerste jaar, die mate van herstel te bereiken, die de Verenigde Staten van Noordamerika zich wel voorstellen.

MIJNONGELUK.

In de mijnen van Aguas Calientes nabij Casaplea in Peru zijn dertig mijnwerkers ingesloten bij een mijnontploffing. Reeds zes doden zijn geborgen.

IN PRAAG AANGEKOMEN.

De Bulgaarse Minister van Buitenlandse Zaken is te Praag aangekomen voor de voorbereidingen voor het vriendschapsverdrag tussen deze twee landen.

Aan het station werd hij officieel ontvangen. Geheel Tsjechoslowakije is versierd met vlaggen van beide landen.

LIEFDADIGHEID.

Het noodkinderfonds van de Verenigde Naties stelde zeven millioen dollars ter beschikking van de kinderen in het Verre Oosten. Een speciale commissie zal een onderzoek instellen waar de gelden het best besteed kunnen worden.

„Gruess Gott" het wachtwoord voor het Vaticaan

Zwitserse garde bestaat vier eeuwen.

Dezer dagen vierden de 250 Zwitsers, die in hun kleurige middeleeuwse dracht over de veiligheid van de Paus en de Vaticaanstad waken, het feit, dat ze dit sinds 400 jaar zonder merkbare schokken en verliezen hebben gedaan. Vóórdien was het anders. Want feitelijk begon dit corps zijn roemrijk bestaan op 33 Januari 1506, onder paus Julius II, op dezelfde dag dat de eerste steen van de huidige Pieterskerk werd gelegd.

In die eerste jaren was hun roem en hun traditie begrijpelijkerwijze nog niet wat ze vandaag is, en Adriaan VI overwoog in alle ernst ze af te schaffen en door een Duitse Garde te vervangen.

Maar vóór het zover kon komen drong een leger van 12.000 Duitse landsknechten Italië binnen en bezette op 6 Mei 1527 de Heilige Stad, die door het handjevol Zwitsers met leeuwenmoed werd verdedigd. Stuk voor stuk hebben ze hun trouw met de dood bekocht: de laatste werden afgemaakt in de Sixtijnse Kapel. De paus was intussen naar de Engelenburcht gevlucht en moest machteloos toezien hoe de hele stad werd geplunderd en de beste burgers vermoord. Lang nadien heerste een volkomen chaos. Maar toen de tijden weer enigermate rustig waren bezon Paus Paulus III zich op de trouw der eedstg Zwitserse Garde: en toen bij onderzoek bleek, dat de burgers van Luzern nog immer een katholiek eiland vormden temidden van een intussen volkomen protestant geworden land, richtte hij een oproep tot de bevolking of haar zonen bereid zouden zijn opnieuw het Vaticaan te verdedigen, aldus 'De Volkskrant.'

Trouw en toegewijd

Reeds enige weken later, en wel precies op 20 Maart 1548, kwam een leger van 250 vrijwilligers aangemarcheerd onder leiding van Jost von Meggen. Ze bleken sterk en enthousiast, trouw, toegewijd en eerlijk; ze werden aangesteld als het officiële leger van de staat, en sindsdien is het zo gebleven.

Overal in de wereld heerste geweld en oorlogsgewoel; alleen de componenten van dit leger stierven in vrede een natuurlijke dood en werden geregeld door jongere lichtingen vervangen. Heden is de groet „Gruess Gott", die met een glimlach en in breed „Schweizerdeutsch" wordt beantwoord, het wachtwoord, dat alle poorten van het Vaticaan voor de vreemdeling ontsluit. En de Zwitserse Garde, in haar door Michel Angelo ontworpen costuum, heeft dit jaar het 400-jarige vreedzame bewaking feestelijk herdacht.

Marshall's Braintrust

Zeven mannen maken wereldpolitiek

Naast de werkkamer van Generaal Marshall in het State Department ligt een groot vertrek met houten betimmering: hier wordt over het lot van de wereld beslist. Men zou deze kamer het laboratorium kunnen noemen, waar een groep technici de wereldpolitiek der Verenigde Staten voorbereidt en uitwerkt. Want hier zetelt de Policy Planning Staff, de politieke plancommissie van generaal Marshall.

De zeven mensen, die deze staf vormen, beslissen in feite over oorlog of vrede in de wereld. Als eerste adviseurs van generaal Marshall smeden zij de wapenen der Amerikaanse diplomatie en bepalen zij hoe en waar deze zullen worden gebruikt.

Aan het hoofd van deze zeven mensen, van wie geen de 50 jaar is gepasseerd, staat de 43-jarige **Georges F. Kennan.** Hij is de neef van Georges Kennan, die in zijn dagen als de beste expert ten aanzien van het Tsarenrijk werd beschouwd. Georges F. Kennan is te Milwaukee geboren. Hij bracht zijn jeugd in Duitsland door en studeerde aan de Universiteit te Princeton. Als beroepsdiplomaat maakte hij carrière in Duitsland, de Baltische landen en de Sovjet-Unie. Zoals zijn oom spreekt hij vloeiend Russisch en is hij een uitstekend kenner van de Slavische beschaving en literatuur. Hij is volkomen thuis in de Marxistische beginselen en dialectiek en kent de Russische diplomaten door en door. Vanaf het ogenblik, dat hij zijn werk begon in Tallinn in 1928 heeft hij zich ernstig bezig gehouden met de problemen van Oost-Europa speciaal met de politiek van het Kremlin. Na een langdurig werk aan de ambassade te Moskou, onder ambassadeur William C. Bullitt in 1933, in 1945-1946 onder ambassadeur Averell Harriman en tenslotte onder de huidige ambassadeur generaal W. Bedell Smith, is hij tot de overtuiging gekomen dat er een niet te verzwakken antagonisme bestaat tussen Sovjet-Rusland en de rest van de wereld; een antagonisme dat nog wordt geaccentueerd door het Stalinistische totalitarisme. De Sovjet-Unie kan van tactiek veranderen, doch zal haar vijandige houding niet laten varen. „Als de Russische regering er soms toe komt documenten te ondertekenen die op het tegendeel zouden kunnen wijzen, moet men daarin niet meer zien dan een gecorloofde manoeuvre inzake de betrekkingen met de vijand". Sedert 1944, toen het nog koek en ei was tussen Washington en Moskou, heeft Georges F. Kennan in al zijn rapporten deze opvatting verdedigd en heeft hij steeds tegen elke illusie met betrekking tot de bedoelingen van het Kremlin gewaakt.

Dit is eveneens het standpunt van zijn adjunct, **John Patton Davies**, ook een beroepsdiplomaat en specialist in Russische aangelegenheden, in bijzonder wat betreft Azië en het Verre Oosten. Hij spreekt uitstekend Russisch en Chinees; hij heeft lange tijd in China gewoond, waar hij o.a. politiek adviseur was van generaal Stillwell, voordat hij naar Moskou werd gezonden van waar hij eerst kort geleden terugkeerde, aldus schrijft V.N.

George Howland Butler, die achtereenvolgens diplomatieke functies heeft bekleed in Chili, Peru, Bolivia, Paraguay, Panama en de Dominicaanse Republiek; is in de Policy Planning Staff de expert voor de Zuid- en Centraal-Amerikaanse vraagstukken, terwijl **Henry Serrano Villard** er mee belast is om via allerlei propaganda-middelen, zoals pers en radio, het publiek op de hoogte te brengen van de overwegingen, waarop de houding der Amerikaanse regering gegrond is en om het doel van de Amerikaanse diplomatie ter kennis van het publiek te brengen. **Isaak Newton Philips Stokes** heeft opdracht de problemen te bestuderen, die samenhangen met de organisatie der Verenigde Volken.

Alles wat behoort tot economische, financiële en monetaire kwesties — zoals leningen en credieten, het monetair fonds douanetarieven, handelsaccoorden, betalingsbalans — behoort tot het werkterrein van **Jacques Joseph Reinstein**, die de grote voorbereider is van het Marshall-plan, welks uitvoering ook practisch in zijn handen zal komen te liggen. Tenslotte **Carleton Savage**, oud-medewerker en rechterhand van Gordell Hull, organisator van de leen- en pachtwet, thans secretaris van de Policy Planning Staff en leider van alle administratieve diensten.

In **Juli 1947** heeft het belangrijke Amerikaanse tijdschrift „Foreign Affairs" onder de titel „De oorsprong van het Sovjetgedrag" een sensationeel artikel gepubliceerd, dat in feite een exposé was van de plannen van de Policy Planning Staff. De auteur van dit artikel — het was overigens niet ondertekend — kan niemand anders zijn geweest dan Georges F. Kennan zelf die de politiek, waarvan hij de belangrijkste stuwkracht is, als volgt definieert: Het Russisch-Amerikaanse antagonisme is het fundamentele probleem dat het leven in deze wereld bepaalt. Elke entente met de Sovjets blijkt onmogelijk te zijn. Het is nodig overal met alle middelen te verijdelen dat Rusland nieuwe vorderingen maakt.

Het is dus noodzakelijk ten aanzien van Rusland een kalme vastberaden dwang uit te oefenen, door een behendig en voorzichtig gebruik van een verzetsmacht op een aantal geografische en politieke punten en om onafgebroken een uitputtingsoorlog te voeren. Deze politiek heeft des te meer kans van slagen, omdat het Russische volk aan het einde van zijn weerstand geraakt, omdat Rusland nog geen economisch evenwicht heeft bereikt, omdat het land dientengevolge in dit opzicht kwetsbaar is en omdat het er de voorkeur aan zal geven deze actie te staken of zelfs terug te trekken eerder dan het verzet van de Westerse wereld te trotseren.

De Verenigde Staten moeten de Westerse wereld bijstaan en de anti-communistische elementen overal waar deze aanwezig zijn met alle middelen steunen. Het scherpe licht dat het Kremlin op de ontevreden volken der Westerse wereld werpt is zonder twijfel slechts het laatste nog machtige schijnsel van een ster die reeds aan het tanen is".

Hiermee zijn ons, tenminste gedeeltelijk, de tactiek en de geheimzinnige bedoelingen onthuld van de „Zeven" die op het State Department zetelen onder Generaal Marshall's hoede.

Toenemend zedenbederf van Oostenrijkse jeugd

Vooraanstaand Oostenrijker beschuldigt de overheid

Over de algemene zedelijke verwording van de Weense jeugd, en het in gebreke blijven van de officiële verantwoordelijke instanties ten opzichte van deze toestand, verklaarde Rector Dr. Steiner, een vooraanstaande figuur in de Oostenrijkse christelijke sociale kringen, in een interview:

„De in de pers gepubliceerde droevige feiten, die zich op Kerstmis tijdens een Nachtmis in het 10e district van Wenen hebben voorgedaan waarbij een groot aantal bedronken jonge mensen op de meest lage wijze de godsdienstoefening verstoorden, en zich tegen de ontoereikende maatregelen van de politie wisten te verzetten, zijn meer dan een te betreuren afzonderlijk geval. Zij zijn een symptoom. Zij sluiten aan bij een reeks van berichten, die een schrikwekkende verwaarlozing van onze jeugd aan het licht brengen. In de dagelijkse misdadigheidsstatistiek komt de jeugd voor met een aanzienlijk procent. Herhaaldelijk zijn jonge mensen de plegers van misdaden van allerlei aard: sluikhandel en bedrog, diefstal, roofovervallen en moord.

De gevallen, die door de jeugdrechtbanken moeten worden behandeld, bedragen een veelvoud van het vroegere aantal.

De sexuele ongebreideldheid onder de jeugd is maar al te zeer bekend. Een politiebericht van deze laatste dagen deelt mede, dat in Wenen 15 à 20% door venerische ziekten zijn aangetast; op 600 meisjes zijn er 100 aangetast. Zulke feiten moeten tot bezinning brengen, en schreien om dringende hulp.

Dikwijls genoeg reeds heeft men naar de oorzaken dezer verschijnselen gezocht. De schuld hiervan treft blijkbaar niet in de eerste plaats de jeugd zelf, maar zeer beslist diegenen, die voor haar verantwoordelijk zijn; in vele, al te talrijke gevallen, reeds het ouderlijk huis en de verwaarloosde familie. Ongetwijfeld heeft de ontbindende invloed van de Hitler-tijd hierin een belangrijk aandeel. De oorlog en de omstandigheden van de na-oorlogse tijd met hun veelvuldige noodtoestanden en demoraliserende uitwerking hebben eveneens de verdorvenheid der jeugd in de hand gewerkt. Maar in het openbare leven wordt feitelijk toch ook al het mogelijke gedaan, om de jeugd het laatste restje van zedelijke kracht te ontnemen. Een vloed van de meest schunnige en losbandige lectuur overspoelt haar, terwijl niemand optreedt tegen de geldgieren, die uit het zedenbederf van de jeugd munt slaan. Vermakelijkheden en danslocalen van het meest verdacht zijn als paddestoelen uit de grond gerezen, en openen hun deuren telkens weer, ook voor de jeugd. De verderfelijke invloed, die uitgaat van vele publieke voorstellingen en van het door de bioscoop en zelfs door de radio aangebodene, is welbekend.

Er bestaat een politiebesluit tot bescherming van de jeugd, dat nog van kracht is, en waardoor de jeugd in de late avonduren geen toegang mag verschaft worden tot de drankhuizen, danslocalen en zedelijk minderwaardige cabaretten. Er bestaan wettelijke voorschriften om de jeugd te beschermen tegen verderfelijke en schunnige lectuur. Maar slechts zeer uitzonderlijk worden deze gehandhaafd. Moeten hier niet de overheid en de officieel verantwoordelijke instanties veel meer doen, om onze jeugd tegen het zedenbederf te beschermen?

Moet tenslotte niet een beslissende stap gedaan worden, om een einde te maken aan de practijken van alle gewetenloze winstjagers? Toch even belangrijk als al de maatregelen ter bescherming van de lichamelijke gezondheid der jeugd en voor de economische gezondmaking is alles wat er toe kan bijdragen, om de openlijke verleiding en morele ontzenuwing van de jonge mensen te doen ophouden. Men moet niet beweren, dat onze tijd in de eerste plaats de uitwendige verhoudingen moet herstellen, om de mens gezonde arbeids- en winstmogelijkheden te waarborgen.

Elk economisch herstel blijft zinloos en onvruchtbaar, wanneer niet uiteindelijk ook de zedelijke kracht van het volk opnieuw wordt hersteld en de jongere generatie innerlijk gesterkt wordt. Het heeft geen zin, over de verdorvenheid van de jeugd te spreken, wanneer anderzijds alles geduurd en ook toegelaten wordt, wat haar zedelijke kracht systematisch ten gronde moet richten".

„Vrede" in 1948

Drie jaar na het einde van de tweede wereldoorlog sneuvelen in alle delen van de wereld dagelijks nog soldaten en burgers. Maar deze „warme" oorlog, die woedt in Griekenland, in China en in Indo-China, is slechts een schermutseling, vergeleken met de grimmige „koude" oorlog tussen het Westen en het Oosten. In Praag vloeide geen bloed, maar de gevolgen van de communistische staatsgreep zijn voor Tsjechoslowakije rampzalig en voor Europa zeer ernstig. In de bergen van Noordwestelijk Griekenland spreken de wapens, het laatste argument, waarmee een voor zijn vrijheid vechtend volk de tyrannie buiten de deur kan houden. De tyrannie van Markos, Dimitrof, Tito, Anna Pauker, Rakosi Bierut en Gottwald, die haar impulsen ontvangt uit het Kremlin.

Griekenland

Het grote offensief van „generaal" Markos tegen Konitza is mislukt, maar de communistische strijdkrachten, versterkt door een internationale brigade en materieel gesteund door Zuid-Slavië, Bulgarije en Albanië, hebben hun ideaal van de „volksdemocratische" republiek niet opgegeven. Het, met Amerikaanse hulp geheel gereorganiseerde Griekse leger, volgt een nieuwe tactiek tegen de guerrilla-troepen, in wier gelederen ook vrouwen het geweer hanteren.

China.

Sinds het einde van de oorlog tegen Japan voeren de Chinese regeringstroepen een verbitterde strijd tegen de communistische legers, die vrijwel geheel Mandsjoerije in hun macht hebben. Het feodale bewind van de Kwomintang deed achtereenvolgens de Amerikaanse waarnemers, de generaals Marshall en Wedemeyer, het hoofd schudden. De nood, waarin meer dan honderd millioen Chinezen verkeren, vormt een vruchtbare voedingsbodem voor het communisme, dat slagvaardig en doelbewust profiteert van de innerlijke zwakte der Chinese republiek.

De troepen van Tsjang Kai Sjek, die, om de communistische vloedgolf te stuiten, zelfs het geweer aan kinderen toevertrouwen, wijken terug voor de stootkracht van generaal Ho Lung, die geroepen is de „volksdemocratie" in geheel China te vestigen.

Indo-China.

De Franse autoriteiten hebben zich gedistancieerd van de, in Moskou opgeleide, communistische „generaal" — tijdens de oorlog collaborateur — Ho-tsji-Min. Zolang Thorez in Parijs mede regeerde, beschikte Ho-tsji-Min over een vrijbrief voor de stichting van de „volksrepubliek" Vietnam. Op aandringen der communisten en met medewerking der socialisten, moest admiraal Thiery d'Argenlieu, de Franse hoge commissaris, zijn functie neerleggen. Zijn opvolger Emile Bodart, die aanvankelijk meende met generaal Ho tot een vergelijk te kunnen komen, treedt thans met harde hand op. In de gelederen der communistische troepen strijden deserteurs uit 't Franse leger en het vreemdelingenlegioen.

Indonesië.

Na maandenlange strijd, die honderden Nederlanders het leven kostte, is de op de Renville gesloten wapenstilstand met begin geworden van de pacificatie van Java en Sumatra. Mar nog steeds vallen Nederlandse soldaten onder de schoten der Republikeinse sluipschutters, die zich niet storen aan de bevelen van Djokja en in de rimboe de strijd voortzetten.

Palestina.

Het besluit der Verenigde Naties, Palestina te verdelen, heeft tot dusver slechts nieuwe rampen gebracht over dit verscheurde land. Joden en Arabieren vermoorden elkaar en gezamenlijk richten zij zich tegen de Britse troepen, die weldra zullen vertrekken. De totale oorlog, die beide bevolkingsgroepen voeren, spaart man, vrouw noch kind.

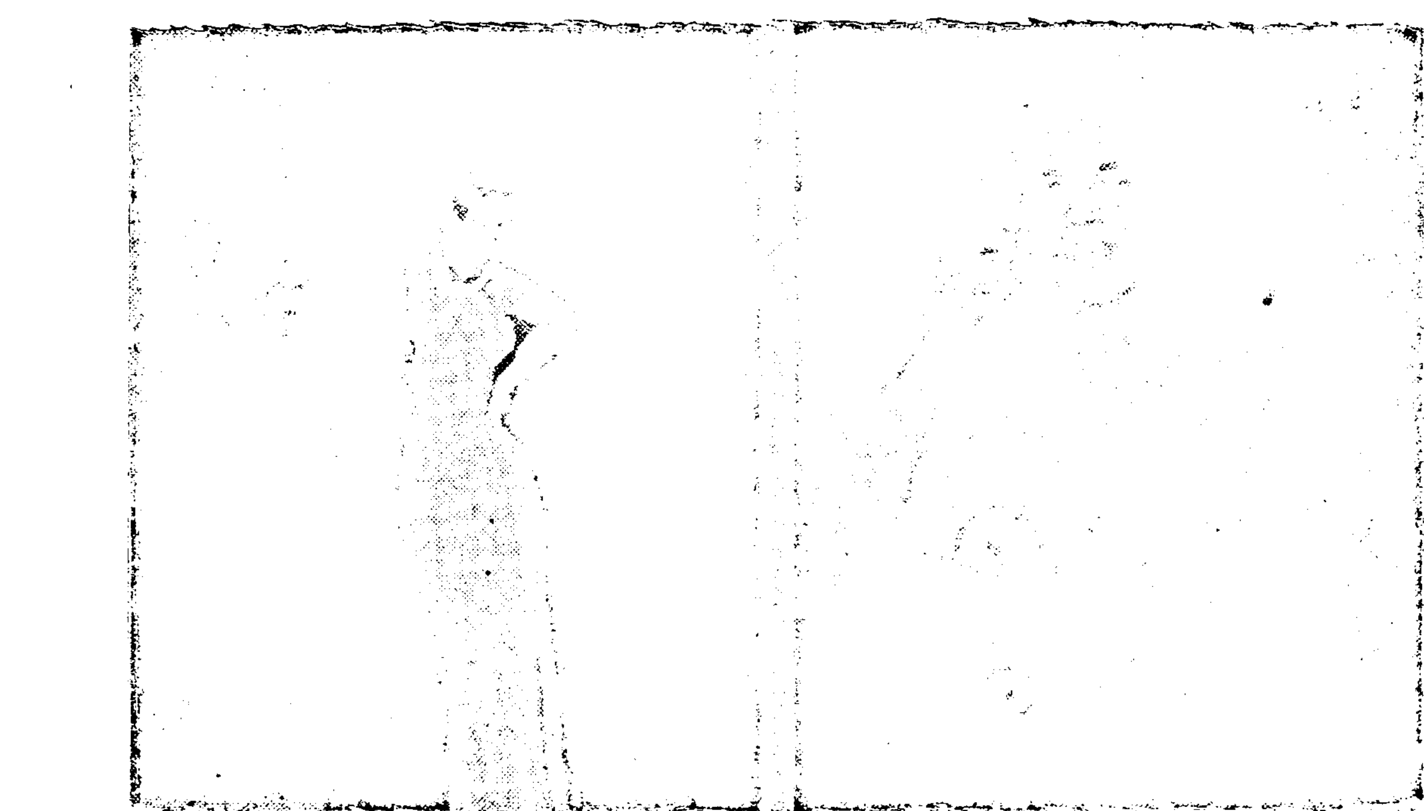
Syrië.

Aan de grens van Syrië en Palestina staat het Arabische „bevrijdingsleger" van Tawzi el Kawakji.

Twee maanden voor de fatale datum, 15 Mei, beschikken de Verenigde Naties niet over één soldaat om de politionele taak over te nemen. Alle Arabische landen hebben de „heilige oorlog" verklaard aan de Palestijnse Joden aan allen, die het verdelingsplan zullen helpen uitvoeren.

India en Pakistan

De vrijheid van Hindoestan en Pakistan is met stromen bloed betaald. In de Pendsjaab en Kashmir hebben Hindoes en Mohammedanen hun eeuwenoude veten uitgevochten. Millioenen mensen zijn van huis en haard verdreven en de Verenigde Naties moesten als scheidsrechters in dit broeder-conflict optreden. Gandhi's dood heeft wel is waar het geweld gematigd, doch het grote probleem van New Delhi en Calcutta is onopgelost gebleven.

Filmsterren in hun vrije tijd

Veronica Lake en de bekende Barry Fitzgerald spelen de hoofdrollen in „Sainted Sisters". Veronica breit graag tussen de scenes door een paar pennen. Termen als rechts en averechts zijn haar wel bekend. Zij was bezig aan een jumper en het was een ingewikkeld geval. Vele kleuren, figuren, in hel rood, geel, groen en blauw, even kleurig als het palet van een schilder. Andere collega's begrijpen eenvoudig niet, waar zij dit geduld vandaan haalt.

Ik zou er gek van worden, aldus merkte Douglas Dick op, die in zijn vrije tijd niets liever doet dan roken.

Douglas Dick, een veelbelovend jong acteur, speelt in de rol prent „The Searching Wind". Op het plaatje zien onze lezers Veronica Lake bij een der vele opname-verlichtingslampen staan Zij schijnt nu haar regisseur eens in het zonlicht te willen zetten.

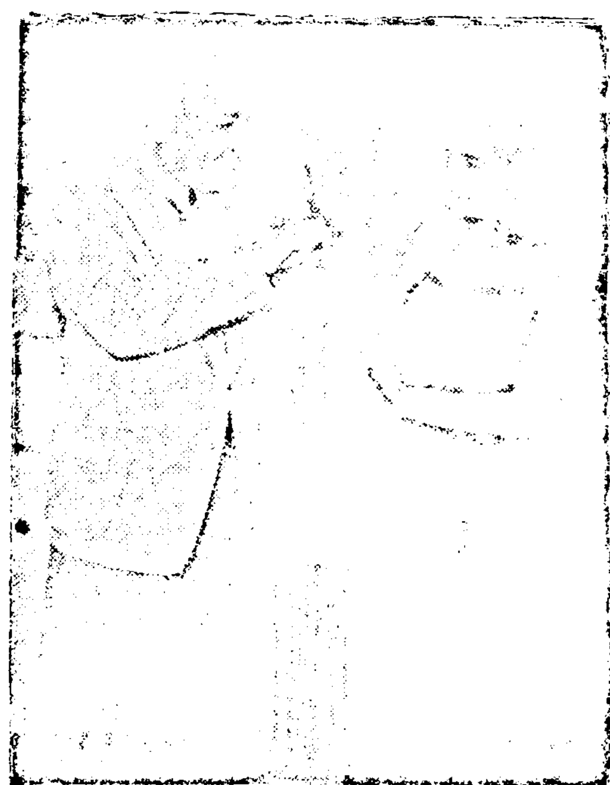
Noemden wij reeds **Lizabeth Scott**? Welnu, dan maken we van de gelegenheid gebruik haar aan U voor te stellen. Zij is een van de meest ambitieuze filmsterren en men kan haar altijd aantreffen met een boek in haar hand.

Zij leest graag en veel. Een bijzondere voorliefde heeft zij voor boeken met een sterk dramatische inslag. Maar zelf is zij de vrolijkheid onder de Hollywood mensen.

Hal Wallis is minder bekend. Hij is een rustig man, die moeilijk uit zijn evenwicht te brengen is en een dol schaak liefhebber is. Altijd loopt hij met schaakpuzzles in zijn zak, hij volgt met grote aandacht steeds het verloop van de schaak evenementen van de wereld.

Er gaan geruchten, dat H. Wallis liefde heeft opgevat voor Lizabeth.

Dit wordt voor Lizabeth uitkijken, wil zij niet „mat" gezet worden of nog erger op andere wijze geschaakt te worden.

Rome bereidt zich voor op het Heilig Jaar

Heiligverklaringen tot 1950 uitgesteld

Nieuw Huis der Pelgrims

Het Heilig Jaar, dat op 24 December van het jaar dat aan het kwarteeuwjaar voorafgaat, een aanvang neemt, wordt geopend met de plechtigheid van het weg doen vallen van het metselwerk van de heilige deur. In de morgen van 24 December doet de Paus dit zelf in het voorportaal van St. Pieter, terwijl het in de andere drie basilieken door een Kardinaal-Legaat geschiedt, hiertoe door de Paus afgevaardigd. Het metselwerk is voor deze plechtigheid zodanig geprepareerd, dat enige lichte hamerslagen voldoende zijn om de gehele afscheiding ineen te doen storten om zo aan Paus en kardinalen de toegang tot de basiliek door de heilige deur mogelijk te maken. De sluiting van het Heilig Jaar geschiedt op 24 December van het kwarteeuwjaar zelf en wordt symbolisch weergegeven door het dichtmetselen van de heilige deur in de St. Pieter door de Paus en in de drie andere basilieken door **een Kardinaal-Legaat.**

De voor de Paus bestemde werktuigen voor het openen en sluiten van de heilige deuren, hamer en troffel, zijn uit goud vervaardigd, die van de Kardinaal-Legaten slechts uit zilver. De hamer en troffel, door Pius XI voor de Heilige Jaren 1925 en 1933 gebruikt, waren hem door het ganse katholieke episcopaat aangeboden, dat daartoe in 1924 220.000 lires bijeen had gebracht.

De eerste aanwijzing, dat het Heilig Jaar 1950 op komst is, was een serie artikelen in de Osservatore Romano gedurende de weken van voorbereiding voor de gemeenteraadsverkiezingen van Rome, op 12 September jl. gehouden. Om de Romeinen aan te sporen op een candidaat van de katholieke partij te stemmen, kwam de Osservatore in deze artikelen herhaaldelijk op het motief terug, dat de stad Rome en dus ook haar gemeentebestuur, zich o.a. door verfraaiing van de stad op de gebeurtenis van het Heilig Jaar moet voorbereiden, hetwelk het veiligst onder leiding van een katholieke burgemeester kan geschieden, aldus 'De Tijd'.

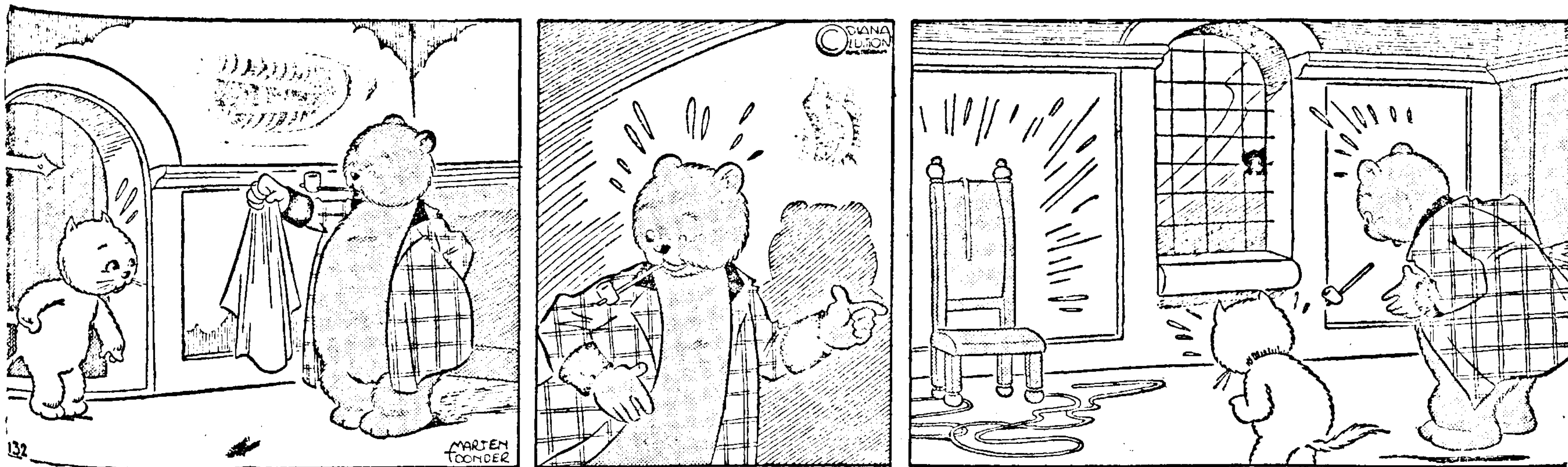
Ook in Vaticaanse kringen houdt men rekening met de aanstaande viering van het Heilig Jaar. Het is de gewoonte, dat de voornaamste gebeurtenissen van het Romeins kerkelijk leven, zoals vooral zalig- en heiligverklaringen, tot het Heilig Jaar worden uitgesteld. De H. Vader heeft reeds terloops opgemerkt dat zelfs de omstandigheid, dat de datum van zijn gouden priesterfeest even voor de opening van het Heilig Jaar valt — 2 April 1949 — geen schaduw mag werpen op de grote gebeurtenis van het Heilig Jaar zelf. Daaruit mag men de gevolgtrekking maken, dat, alhoewel de katholieke wereld de dag van 2 April 1949 niet onopgemerkt zal laten voorbijgaan, het priesterjubileum van de H. Vader geen reden zal zijn het jaar 1949 voor aanzienlijke plechtigheden te bestemmen. Men verwacht daarom eerst tegen Kertsmis 1949 of in de eerste maanden van 1950 een consistorie met kardinaalsbenoemingen Om dezelfde reden zullen niet eerder dan 1950 de eerstvolgende zalig- en heiligverklaringen **plaats hebben om aan de duizenden pelgrims**, die in dat jaar in Rome uit alle landen verwacht worden, de gelegenheid te geven deze plechtigheden mede te maken.

Maar dezer dagen hebben de Romeinen met eigen ogen kunnen zien, dat de voorbereidingen voor het Heilig Jaar van de zijde van het Vaticaan in volle gang zijn. Het gemeentelijk grote bouwterrein, gelegen aan de ingang van de brede straat, de Villa della Conciliazione, van de Tiber naar het St. Pietersplein, is aangekocht door de vennootschap van „Onroerende Goederen", waarvan de aandelen voor het grootste gedeelte in het bezit zijn van de Speciale Administratie van de H. Stoel. Op dit ontzaglijk stuk bouwgrond is men drie dagen geleden het graafwerk begonnen voor het leggen van de fundamenten voor het nieuwe Huis der Pelgrims, dat in 1950 gereed moet zijn.

De viering van het Heilig Jaar zal, zoals dit ook in 1925 geschied is, de vorming van een huisvestingscomité eisen. In 1925 zijn uit Italië en het buitenland 582.234 pelgrims naar Rome gekomen, waarvoor het huisvestingscomité 36.892 bedden in kloosters, hospitiums en hotels beschikbaar had. Het nieuwe huis der pelgrims zal huisvesting kunnen verlenen aan 1000 pelgrims en zal bovendien nog verschillende zalen bevatten voor het houden van congressen. Na het Heilig Jaar zal een gedeelte van dit gebouw bestemd blijven voor de huisvesting van prelaten en priesters, die gedurende hun verblijf in Rome dikwijls met moeite een kamer in het een of ander college of religieus instituut vinden. De overige ruimte zal dienen tot het onderbrengen van de bureaux van het hoofdbestuur van de Katholieke Actie met haar verschillende onderafdelingen. Reeds wordt het uitgebreide sousterrain van het gebouw zo ingericht, dat het ruimte kan bieden voor een moderne typografie voor het drukken van de meer dan 30 dag- en weekbladen van de Katholieke Actie. De plannen van het gebouw zijn ontworpen door de ingenieur Galeazzi, het hoofd van het technisch bureau van het gouvernement van de Vaticaanstad.

De Romeinen verbeiden met ongeduld 1950. Ze houden van hun Pauselijk Rome, dat hun in 1950 volop gelegenheid zal geven herhaaldelijk plechtigheden bij te wonen, waarbij oog en oor volop genieten kunnen van middeleeuwse kleurenpraal en heerlijke melodieën. Zij verbeiden met ongeduld 1950 volop de Pausenstad, in haar, naar zij hopen, voor-oorlogse pracht te kunnen tonen aan de van heinde en ver gekomen pelgrims, die behalve hun geloof en hun liefde voor Kerk en Paus en hun verlangen om de geestelijke gunsten van het Heilig Jaar te verdienen, noodzakelijkerwijze ook met zich de geldmiddelen voor hun uitgaven zullen medebrengen, welk geld dan in de zakken van de Romeinen zal worden achtergelaten.

Tom Poes op avontuur in de Drakenburcht

De geruite jas maakte een vlugge beweging en daarna stond ineens heer Bommel weer voor Tom Poes, met een grote, witte lap in zijn hand.

— Zie je deze doek? vroeg Ollie. — Dat is de verdwijnmantel van Hocus Pas. Wanneer ik die over mijn hoofd doe ben ik ineens onzichtbaar, maar tot mijn spijt blijven mijn jas en mijn pijp te zien.

Het schijnt dat de kwaliteit van mijn costuum te degelijk is om te verdwijnen. Ja, jonge vriend, vervolgde heer Bommel, — ik heb Hocus Pas in een geweldig tweegevecht overwonnen en op een stoel vastgebonden. Kom maar eens mee, dan zal ik je hem laten zien en dan kan ik je meteen voorstellen. Zie je wel, dat je zulke dingen veilig aan mij over kunt laten?

— Het is geweldig, zei Tom Poes bewonderend.

Maar toen ze bij de stoel kwamen, waarop heer Bommel de tovenaar had vastgebonden, slaakte hij een kreet van schrik. Hocus Pas was weg en de touwen waarmee hij gebonden was geweest, lagen in een kringetje om de stoel heen.

— Ja, zei heer Bommel somber, — het is eigenlijk mijn eigen stomme schuld. Je kunt niet verwachten, dat een tovenaar braaf op een stoel blijft zitten, al is hij ook nog zo goed vastgebonden. Zo'n man heeft daar wel een of ander toverformuletje voor. Ik had natuurlijk de wacht bij hem moeten houden! Maar er is niets aan te doen. Weg is weg, maar we zullen hem wel eens tegenkomen hoor Tom Poes.

GESPROKEN „CUROM" BRIEF

Bloeiende en geurende bloemen

De diligence is weer in trek

Al kan men zich thans reeds verlustigen in de kleuren die de bedden met hyacinthen en narcissen en ook hier en daar de late crocussen voor het oog toveren, het hoogtepunt is nog niet bereikt. Dat komt pas over een week, als het mooie lenteweer, dat we momenteel hebben, aanhoudt. De tulpen, in binnen- en buitenland befaamd, die thans reeds op enkele plaatsen in bloei staan, zullen dan de geestgronden achter de blonde Noordzeeduinen herschappen in een bont mozaïek. Men kan dan volop genieten van geur en kleur en raakt in verrukking als men van een hooggelegen punt plotseling de onafzienbare, zacht deinende kleurenvelden ontwaart.

Een vrolijke drukke stoet, rijk behangen met bloementerpentines ziet men dan langs de wegen trekken en er is weer een gezellige drukte in Noordwijk. De gemeentebesturen van de zeven bollengemeenten hebben gezamenlijke programma's ontworpen. Langs de voornaamste wegen worden in alle plaatsen mozaïken aangelegd. In Hillegom vindt op 24 en 25 April en op 1 en 2 Mei een internationaal muziekconcert plaats. Lisse vraagt voor een etalagewedstrijd de aandacht. Behalve per trekschuit kan men van Lisse uit ook per mailcoach of per diligence ritten door de velden maken.

Het hoogtepunt wordt ongetwijfeld gevormd door het nationale bloemencorso, dat op 17 April gehouden wordt. Vele rijk versierde auto's, tezamen een stoet van ongeveer drie kilometer vormende, zullen door de prachtige dreven trekken. In de bebouwde kommen der gemeenten zullen verschillende muziekcorpsen de stoet vergezellen. Binnen- en buitenlandse filmmaatschappijen zullen dit grote gebeuren in kleuren op de filmband vastleggen. Van dit corso zal stellig een grote propagandistische waarde voor ons nationale product, dat ons land aan zovele deviezen helpt, uitgaan.

Bloemen-Bertha.

En nu ik het over bloemen heb, wil ik u ook nog iets vertellen over Bloemen-Bertha. 11 April is zij 61 jaar geworden. Nu reeds 44 jaar brengt zij met haar bloemen zonnigheid in talloze mensenlevens. Ze is niet alleen „corps-minded" en een graag geziene figuur op alle Nederlandse studentenfeesten, maar ook 's zomers op Scheveningen, in Kurhousbar, Palais de Danse, Palermo, Wajong Djawa en andere centra der gezelligheid steeds even welkom. Men koopt altijd iets uit haar met veel smaak opgemaakte mand vol anjers en rozen, ook al om de wijze waarop zij haar bloemenschat presenteert. Want Bertha's onverstoorbaar goed humeur is spreekwoordelijk. Iedereen kent haar gulle lach en alleen zij, die eens een vertrouwelijk praatje met haar konden maken, weten, dat haar levensweg werkelijk niet langs louter rozen en anjers ging.

Bertha denkt niet aan klagen, zelfs thans niet, nu haar benen die reeds zoveel jaren trouwe dienst hebben gedaan, haar de bloembeladen tochten wel eens zwaar en moeilijk maken. Zij is vervuld van de komende feesten, de Lustra van Wageningen in Mei, van Delft in Juli en van Rotterdam in November. Ook van de Varsity bij Jutphaas op 2 Mei, een wedstrijd, die eenvoudig onbestaanbaar zou zijn zonder Bertha's bloemen en strikjes in de verschillende kleuren der Corpora.

Het is haar trots dat zij zich nooit vergist en een Leidse kleuren aan een Delftenaar zal aanbieden. En het is haar tweede trots, dat „de heren" haar nimmer vergeten.

Op haar 61e verjaardag ontving ze weer veel bezoek in haar gastvrije woning en ook de post bracht haar de bewijzen uit Canada en uit Transvaal, uit IJsland en Australië, dat Bloemen-Bertha's fleurige arbeid en haar zonnige glimlach nooit meer vergeten worden, zelfs al woont men nog zover van Den Haag.

Geen woningnood meer in 1960?

„Zonder zwart bouwen zou ons land 10.000 woningen per jaar meer kunnen bouwen", aldus een officiële publicatie van het ministerie van Wederopbouw en Volkshuisvesting. Uit deze publicatie blijkt o.m., dat de verdeling van het bouwvolume in 1947 over de verschillende provinciën ongelijkmatig is geweest.

Deze onderlinge verschillen dienen in de volgende jaren gecorrigeerd te worden. Voor elke 100 woningen, die in 1948 gereed komen, zullen daarom verschillende aantallen nieuwe woningen moeten worden aanbesteed. Voor Den Haag is dit aantal het hoogst, nl. 400 tegen slechts 50 in de provincies Friesland en Groningen. Er wordt naar gestreefd dat in de jaren 1948 tot 1953 het beschikbare woningbouwvolume zodanig over de provinciën zal worden verdeeld, dat in 1953 overal een percentueel gelijk tekort bestaat. Daarna zal getracht worden door een gelijkmatige verdeling van de woningbouw in 1960 het tekort op te heffen.

Eerste locomotief uit Zwitserland in aantocht

In Zwitserland staat de eerste van een drietal electrische locomotieven gereed om aan Nederland te worden afgeleverd. Het is een zeer zware locomotief van Zwitsers model, welke door de V.S. gebruikt zal worden als tractie voor treinen, bestaande uit wagens, welke tot nu toe door stoomlocomotieven werden getrokken. Drie van deze electrische locomotieven worden in Zwitserland gebouwd. Zeven andere van hetzelfde type worden door Werkspoor nagebouwd.

De aflevering van deze laatste zeven zal echter nog wel enige tijd op zich laten wachten. Het is de bedoeling, dat als deze electrische locomotieven en de grote lijnen komen, de uit oude wagens bestaande treinen met dezelfde snelheid zullen gaan rijden als de electrische treinen.

Goed nieuws voor Rotterdam.

Uit betrouwbare bron wordt vernomen dat de Amerikaanse ambassadeur in Den Haag en Brussel een dezer dagen aan de regeringen van Nederland en België zullen mededelen, dat het Amerikaanse militaire bestuur voor Duitsland bereid is in onderhandelingen te treden over de quaestie van het gebruik van de Nederlandse en Belgische zeehavens voor de Amerikaanse invoer in Duitsland.

Naar uit dezelfde bron wordt vernomen, hebben de Amerikaanse ambassadeurs Donderdagavond telegrafisch instructies dienaangaande ontvangen. Bijzonderheden, deze aangelegenheid betreffende, zoals het percentage van de invoer, dat over de havens van België en Nederland kan worden geleid, zullen worden uitgewerkt op conferenties, waarvan de opening zeer spoedig tegemoet kan worden gezien.

Jef Last wordt 50 jaar.

Onder voorzitterschap van oud-minister prof. dr. ir. W. Schermerhorn is een ere-comité gevormd, dat de schrijver Jef Last bij zijn 50e verjaardag op 2 Mei een blijk van belangstelling wil doen toekomen. Daartoe zal in de eerste plaats een tentoonstelling van zijn werken, zowel op litterair- als op ander kunstterrein, worden georganiseerd in de kunstzaal „De Krulle" te Amsterdam. Bovendien wordt in overleg met de jubilaris een geschenk aangeboden, dat hem in de gelegenheid zal stellen zijn Chinese studies te voltooien.

Wereldnieuws

CONSEQUENT BLIJVEN HEREN AMERIKANEN.

Ondanks het feit, dat president Truman in een gezamenlijke zitting van beide huizen van het Congres Rusland heeft gebrandmerkt als vredesverstoorder, liggen op de kaden van New York honderden kisten met de modernste oorlogsvliegtuigen en onderdelen op verscheping naar de Sovjet Unie te wachten. Sinds 1 Januari zijn 60 grote Russische schepen geladen met strategisch belangrijk materiaal naar Rusland vertrokken. Leden van het Congres drongen op onderzoek aan maar Truman verklaarde, dat Rusland officieel nog een bevriende natie is. Al zou de vrijgevigheid ten opzichte van deze „bevriende natie" het niet doen vermoeden, toch heeft gouverneur Dewey van de Staat New York moeten verklaren, dat de New Yorkers het nog maar een jaartje met hun oude nummerborden moeten stellen omdat staal hard nodig is voor defensiedoeleinden.

VOORWAARDEN VERWORPEN.

Een Arabische zegsman zeide, dat de Arabieren de vredesbepalingen van de Haganah voor Haifa verworpen hebben en dat zij deze rijke havenstad zullen evacueren.

DE OLIEVELDEN VEILIG.

Het Staatsdepartement te Washington zeide, dat er officiële telegrammen ontvangen zijn, waarin gemeld wordt, dat de arbeiders, die de macht over de zeven olievelden na het oproer in Colombia grepen, deze hebben teruggegeven en weder aan het werk gingen. Ambassadeur Willard Beaulac berichtte, dat de oliemaatschappij officieel op de hoogte werd gesteld, dat het personeel en de inrichting onbeschadigd waren in Barranca, Bermedja en Casabe. Ook de goudmijnen hebben niet geleden door het oproer.

DE AMSTERDAMSE BEURS.

Conversielening 98 11/16, Koninklijke 328¼, Unilever 288¾, Philips 255½, AKU 171, Scheepvaartunie 182¼, HVA 248, Delimy 213½, Amsterdamrubber 181¼. De stemming was zwak, een en ander door het uitblijven van kopers en vanwege het leeglopen van de kapitaalmarkt door recente kapitaalsuitgifte en betalingen van belastingen.

RUSSEN STUREN TWEE BRITSE KOERIERS TERUG.

Amerika sluit radiopeilstation.

De Russen legden onlangs de Britse militairen, die zich naar de luchthaven van het garnizoen van Wenen wilden begeven, moeilijkheden in de weg. De eerste Britse soldaten, die werden teuggestuurd, waren twee koeriers, die verzegelde, voor Londen bestemde rapporten, naar het vliegveld moesten brengen.

Zij lieten hun viertalige „grijze kaart", uitgegeven door de vier mogendheden, zien, die reeds 2½ jaar gebruikt wordt.

De Russische wacht weigerde hen op deze kaart alleen door te laten en stond erop, dat zij hun paspoort of identiteitsbewijs met foto toonden.

De Britse militairen hebben opdracht gekregen, geen enkel identiteitsbewijs dan de grijze kaart te tonen.

Een woordvoerder zeid, dat generaal Galloway een protest tegen dit optreden zal indienen.

Twee Britse militaire passagierstreinen zijn echter de Russische demarcatielijn zonder oponthoud gepasseerd. Russische ambtenaren verzochten de treincommandanten om identiteitskaarten, en foto's van de passagiers. Dit werd botweg geweigerd. Onmiddellijk daarop gaven de Russen toestemming tot doorrijden.

De Franse militaire autoriteiten in Oostenrijk hebben zich met de Sovjet-autoriteiten in verbinding gesteld, om een verzachting van de controle te verkrijgen.

De Amerikanen hebben op verzoek van de Russen het radiopeilstation, dat ongeveer 8 km. van de Amerikaanse luchtbasis te Tulln ligt, gesloten. De installatie zal thans op het vliegveld zelf worden aangebracht.

Op de Londense conferentie over Oostenrijk hebben de V.S. Engeland en Frankrijk nog eens herhaald, dat zij er voorstanders van zijn dat Oostenrijk de grenzen van vóór de „Anschluss" terugkrijgt. De Russische gedelegeerde, Koktomoy, verlangde dat Joegoslavië zijn aanspraken op Oostenrijks gebied in de bijeenkomst van de plaatsvervangers zou mogen bespreken.

BRITTEN SCHIETEN OP HAGANAH. . .

Bij het vertrek der Britse troepen uit Haifa schoot de Britse tank-artillerie op de Haganah leiders die bezig waren de stad over te nemen. Een smalle corridor is nog in Britse handen.

In een officieel communiqué wordt medegedeeld dat „weinige" Britse troepen zullen achterblijven tot de datum van overgang van het mandaat.

DE STRIJD TUSSEN JODEN EN ARABIEREN.

Uit Jerusalem ontvingen wij het bericht dat de Haganah een aanval heeft gedaan op een grote detachement gewapende Arabieren in Noord Palestina. Deze aanval geschiedde in het plateau van Estraelen. Een Joodse bron deelde mede dat het aantal slachtoffers groot was.

Zes leden van de Haganah vonden de dood in een aanval nabij het dorp Harin. Berichtgevers meldden dat de aanval gericht was tegen Arabieren die het Joods verkeer door dit plateau in de hinderlaag aanvielen. De Arabieren berichtten dat er gisteren 20 Joden gedood werden, toen 250 Joden een aanval deden op 2 Arabische dorpen. Deze aanval vond plaats in het centraal Nabruh gebied van Palestina. Van de zijde der Arabieren waren er drie doden, en zes gewonden te betreuren, aldus een Arabische bron.

De Haganah berichtte dat Joodse eenheden het politie station Abu Gosh in de bergen van Judea veroverd hadden. Van hier uit kunnen zij nu hun scepter laten zwaaien over een groot en belangrijk gedeelte van de hoofdweg naar Tel Aviv. Geregelde Palestijnse politie eenheden evacueerden gisteren het station en droegen het over aan de Arabieren. Men vermeldt dat er weinig of in het geheel geen weerstand werd geboden toen de Haganah binnenrukte.

De politie zeide dat vier Joden gedood en de lijken verminkt werden in de strijd tegen de Arabieren nabij de nederzetting Nizanim in het Zuiderlijk woestijn van Negeb. De strijd begon toen de Arabieren een Joods convooi aanvielen. Bij dit incident werden er 20 Joden en 40 Arabieren gewond, wijl 11 Joden en 8 Arabieren de dood vonden.

OM OPSCHORTING GEVRAAGD.

De eigenaars van de Noordamerikaanse mijnen verzochten het gerechtshof om de uitbetaling der pensioenen, waaromtrent onlangs tussen de werkgevers en vakverenigingen overeenstemming werd bereikt, op te schorten totdat wordt vastgesteld dat deze maatregelen niet in strijd zijn met de wet. Kort tevoren had de federale rechter de arbeiders bevolen naar hun werk terug te keren.

INTERNATIONALE TINSTUDIEGROEP IN ACTIE.

Uit Washington vernemen wij dat de internationale tinstudiegroep besloten heeft geen aanbevelingen te doen voor het instellen van een vrije tinmarkt, evenmin voor prijsovereenkomsten.

Een aantal leden verzocht om dergelijke maatregelen, doch de conferentie meende dat dit niet op haar weg ligt.

Onder meer hebben de Verenigde Staten van Noord Amerika en India voorgesteld om de tinprijzen te regelen op dezelfde wijze als onlangs de internationale tarwe overeenkomsten to stand kwamen. Bolivia stelde voor dat indien er geen vrije markt tot stand komt, de minimum prijs vast te stellen op $ 1.07 in plaats van $ 0.9—. Malakka en Nigeria waren voorstanders van de vrije markt.

BUITENLANDSE VERTEGENWOORDIGER.

Het Noordamerikaans kabinetslid, Harriman Averell zal waarschijnlijk benoemd worden tot buitenlandse vertegenwoordiger voor de uitvoering van het Marshall plan.

HONDERD DUIZEND DOLLAR.

Een beloning van 100.000 dollar is uitgeloofd aan diegene die aanwijzingen kan geven, inzake de aanval op Walter P. Reuther. De voorzitter van de United Auto Workers werd gisteren door een onbekende individu aangevallen. Zijn toestand na de aanslag is goed, doch de getroffen arm zal waarschijnlijk stijf blijven.

AARDBEVING IN SANTO DOMINGO. . .

De Dominicaanse Republiek werd opgeschrikt door een hevige aardbeving welke Woensdagmiddag plaats vond.

Deze aardbeving was een der hevigsten welke ooit in Ciudad Trujillo werd waargenomen. De bevolking vluchtte naar de pleinen en plantsoenen. Er zijn echter nog geen berichten binnen over de schade en de ongelukken.

TOGLIATTI BESCHULDIGT REGERING.

De Italiaanse communistische leider Togliatti beschuldigde de Italiaanse regering de verkiezingen te hebben beïnvloed door buitenlandse inmenging, politieke bedrijvigheid van de kerk en fraude en intimidatie door de regering. Hij ontkende echter de bedoeling te hebben gehad een opstand te ontketenen, zeggende: Elke poging tot geweld zou gevaar voor de democratie betekenen.

VOLKSSTEMMING IN KASHMIR.

De veiligheidsraad van de Uno besloot zo spoedig mogelijk een volksstemming in Kashmir te houden, teneinde een eind te maken aan de gevechten aldaar. Een commissie van goede diensten zal uitgezonden worden om de „juiste omstandigheden te scheppen om een vrije stemminv mogelijk te maken". Rusland en de Oekraïne onthielden zich van stemming.

MET DE LIJKKIST NAAR DE VERGADERING.

De delegaat van Tsientin, Chao Sui Chu, verscheen in de nationale assemblee met zijn eigen lijkkist. Hij zeide dat indien hij niet van een plaats wordt voorzien hij zelfmoord zou plegen. Chao werd gekozen zonder goedkeuring van de Kuamintang (de regerings partij).

Daar de andere delegaten het niet leuk vonden de hele tijd naar een doodskist op te kijken, besloten zij hem een zitplaats aan te wijzen.

Belgische verdediging ditmaal hechter dan Nederlandse

Aanvalsspel Oranjeploeg was verrassender

In het weekblad „Sport" lezen wij de volgende nabeschouwing over de interlandwedstrijd Nederland — België het volgende.

Dat deze wedstrijd tussen Nederland — België.
worden is van de thans zes ontmoetingen tellende reeks na de oorlog, is mede een gevolg van het feit, dat de ploegen niet alleen speltechnisch, maar ook uit tactisch oogpunt tot behoorlijke prestaties kwamen. Dat zij daarmee aardig tegen elkaar opwogen en zo reeds voor een haast voortdurend spectaculaire strijd zorgden, was een belangrijke bijkomstigheid, die door de ware voetballiefhebbers zeer geapprecieerd werd.

De tactiek van de twee elftallen is, men weet het, globaal genomen tegenwoordig dezelfde: modern voetbal over alle linies. En dat de meeste spelers nu tot verdienstelijk spel zijn gekomen, moge een bewijs vormen van onze stelling, dat men in beide landen deze tactiek beter onder de knie begint te krijgen. Wel was het spel over het algemeen verdedigend beter dan aanvallend, maar het zou toch wel zeer onjuist zijn te beweren, dat afbrekend spel hoogtij heeft gevierd. Natuurlijk, er waren veelvuldig duels tussen stopper Terlouw en stormram Mermans en daar zij allebei weliswaar faire, maar uitermate stevige knapen zijn, die geen duimbreeds opzij gaan is het begrijpelijk dat zich wel eens botsingen voordeden en dat overtredingen niet altijd te vermijden waren. Aan de andere kant ondervonden trouwens ook de Nederlandse voorspelers voortdurend, dat de Belgische verdedigers deksels goed weten wat dekken is en dat zij bereid zijn dat met volle inzet van hun lichaamskracht toe te passen ook.

Erkend moet worden, dat de Belgische verdediging een hechter indruk maakte dan de Nederlandse. De beste back van het veld was een Belg: Aernoudts en zijn partner, die de te week spelende Engelsman geen kans gaf, was niet zo heel veel minder, al mist hij toch blijkbaar wel het typische opstellingsgevoel, dat een achterspeler in het moderne voetbal vooral moet hebben. Dat leidde er o.a. toe, dat Engelsman het eerste doelpunt kon maken, precies zoals het er toe had geleid, dat Abe Lenstra in Antwerpen kon scoren. Van Bun aan Hollandse zijde heeft dat gevoel wel en dat is te merkwaardiger aangezien zijn club MVV het stopperspilsysteem (niet meer of nog niet) toepast. De mindere hechtheid van de Nederlandse defensie schoot dan ook niet aan die kant — al was Thirifayt zijn tegenstander soms te vlug af —, ook niet in het midden, waar Terlouw weinig of niet voor Möring heeft ondergedaan voorover het de bewaking van de middenvoor betreft, maar veeleer aan de andere kant. Ten dele door de biezondere kwaliteiten van Lemberechts, maar ten dele ook doordat Schijvenaar dezo rechtsbuiten niet zo goed dekte als in Deurne.

Daarbij komt, wat de geslotenheid van de gehele verdediging betreft, dat Stoffelen niet zo best heeft voldaan en in het bijzonder in de tweede helft momenten meemaakte, die men gerust als falen mag qualificeren. Het ietwat merkwaardige feit, dat zijn directe tegenstander Van den Audenaerde weinig minder dan een volslagen failure was, heeft er toe geleid, dat dit „lek" niet meer gevaar heeft veroorzaakt, maar men begrijpt, dat dit speciaal Van Bun en Terlouw en herhaaldelijk ook de immer betrouwbare De Vroet — een speler op wie men voortdurend rekenen kan — voor een verzwaarde taak plaatste.

Bij de Belgen ging dat beter, ondanks het feit, dat Erroelen als stopperspil allerminst een grote indruk maakte.

Hij had echter ook geen „echte" middenvoor tegenover zich en dat heeft de Rode Duivels wellicht gered. Vóór de driemansverdediging stonden bovendien twee bijzondere goede spelers, van wie speciaal Henriet een opvallend belangrijke rol vervulde.

Uit het voorgaande te concluderen, dat de Belgen een beter bezet „vierkant" hadden dan de Hollanders zou voorbarig zijn. Hun twee kanthalves bestreken weliswaar meer terrein dan de twee Hollandse tezamen, maar zij hadden, als gezegd, in Van den Audenaerde een matige figuur en daartegenover had Holland zijn Rijvers, die ondanks zijn kleine gestalte ook nu weer een groot speler genoemd mocht worden. De N.A.C.-er vulde de gaten op het middenveld prachtig op en zo verstonden de Hollanders meestal nog beter dan de Belgen de kunst om het spel van de defensie naar het offensief over te brengen. Het ferme trappen van onze achterhoede, Van Bun ditmaal incluis, droeg daartoe het zijne bij.

Wij willen niet voetstoots beweren, dat de Nederlandse voorhoede beter was dan de Belgische, daarvoor waren er aan onze kant te veel minder sterke punten. Als geheel ging er toch echter van de Oranje-hemden wat meer uit, waren de aanvallen globaal genomen verrassender. De Belgen verstaan eigenlijk de kunst niet van de verrassende aanval. Hun doelpunten ontstonden min of meer bij toeval en zeker niet als resultaat hing bij hen te veel van één man af, Torke Lemberechts, ook al een speler die tamelijk klein van stuk, maar groot van capaciteiten is. Thirifayt was eveneens vrij gevaarlijk, al haalde hij niet bij zijn rechter-collega. Het binnentrio miste echter het vermogen om door listige manoeuvres de Hollandse verdediging uit haar voegen te lichten en zelfs niet om te profiteren van de fouten, die er achter bij de onzen toch wel werden gemaakt.

Bij de Hollanders voelde Engelsman weliswaar de taak van de vleugelspeler niet aan — naar binnen lopen is doorgaans pas geoorloofd als een andere speler naar buiten loopt — en voorts voldeden Wilkes en Schaap ook niet geheel aan de verwachtingen, doordat de eerste in doortastendheid, de tweede (zoals gevreesd was) in tempo tekort schoot, maar het intelligente en beweeglijke spel van Rijvers en Lenstra, die trouwens door de anderen herhaaldelijk werden gesteund, leidden er toe, dat de Belgische verdediging het in tactisch opzicht moeilijker had dan de Nederlandse.

Er was begrip voor switchen, er waren aardige passes in de vrije ruimte en er waren dus behoorlijk wat aanvallen, die heel verdienstelijk werden opgebouwd.

Met alle tekortkomingen, die er stellig in verschillende linies nog bestaan, moge dus met voldoening worden geconstateerd, dat Nederland met zijn vertegenwoordigende ploeg speltactisch op de goede weg is.

Ir. A. van Emmenes.

ARUBA

MEVR. EMAN ONTVANGT PADVINDERS.

Zaterdag 10 April jl. was voor de Padvindsters en Kabouters van Aruba een hoogtijdag. Mevr. John Eman had hen uitgenodigd op op haar buitenplaats „Tarabana" samen te komen, teneinde de kennismaking van de verschillende groepen met elkaar in de hand te werken en de prestaties en manier van werken te leren kennen. En we mogen gerust zeggen dat aan dat doel beantwoord werd. Ongeveer 300 meisjes van 7 tot 16 jaar kwamen op met hunne leidsters.

Na de vlaggeparade, die een internationaal karakter droeg door de aanwezigheid van Nederlandse, Engelse en Amerikaanse groepen, begonnen al direct de gezamenlijke spelen, waardoor de kinderen „los" kwamen.

Mevrouw Schoorl was als Centrale Districts Commissaresse ook aanwezig en verrichtte na de vlaggeparade de installatie van Mrs. Jakeman als Assistent D.C. voor San Nicolaas.

Na de lunch was er een uur gereserveerd voor vermaak en kwam iedere groep zeer geslaagd voor de dag met een dansje, toneelstukje of iets dergelijks. Wel zeer in de smaak vielen het „Bon beni" van de Theresiagroep en „Wild Nell" door de Lago Girl Scouts.

Voor het einde werd door Mevr. Eman een koele dronk en andere lekkernijen aangeboden en werd de bijeenkomst om half vier besloten met gezamenlijk zingen van „Taps".

Zo werd op Tarabana een stap gedaan om de internationale vriendschapsgedachte te verwerkelijken en kunnen Mevr. Eman en allen die er aan medewerkten terugzien op een geslaagde dag, die de Padvindsters en Kabouters zich nog lang en met plezier zullen herinneren.

DE CELLIST ADOLFO ODNOPOSOFF NAAR ARUBA.

Naar wij vernemen zal onder de auspiciën van de „Arubaanse Kunstkring" en met medewerking van de Sociedad Bolivariana te Oranjestad optreden in het clubgebouw van deze laatstgenoemde vereniging de Argentijnse cellist Adolfo Odnoposoff, broeder van de beroemde violist Ricardo Odnoposoff, welke in 1947 twee maal met groot succes op Aruba concerteerde.

Adolfo Odnoposoff is een leerling van Emanuel Feuermann en van Pablo Casals. Hij is een nog jong cellist met een zeer biezonder talent, hetwelk wel blijkt uit zijn succesvolle tournée door Europa. In Zuid-Amerika alleen gaf hij reeds meer dan 200 concerten, in 1947 speelde hij in de New Yorkse Townhall.

Hij wordt begeleid door zijn echtgenote Berta Hubermann. De datum van zijn optreden te Oranjestad is voorlopig vastgesteld op Zondagavond 2 Mei.

DE ORANJE - VERENIGING „ARUBA"...

Naar wij vernemen zijn de Statuten van de bovengenoemde Vereniging thans goedgekeurd, zodat met man en macht kan worden begonnen aan de voorbereidingen voor de a.s. Koninginnefeesten. De verschillende commissies zijn reeds met de werkzaamheden begonnen.

Het spreekt vanzelf dat vele plannen ontworpen zijn om de feestvreugde zoveel mogelijk luister bij te zetten. Om een blijvende herinnering te hebben is er voorgesteld een gedenkplaat of een herinneringsbank te laten maken, waarvoor de fondsen uit particuliere bron zouden moeten worden geput. Het Bestuur van de Oranje-vereniging zal gaarne voorstellen uit de burgerij, welke tot dit doel kunnen leiden, in overweging nemen.

SPORT

SCHAKEN.

De partij Reshevsky — Keres werd voortgezet en eindigde na 65 zetten in een overwinning voor Keres. De partij Keres — Botwinnik werd weder afgebroken.

SURINAME

PROF. KIELSTRA NEEMT ONTSLAG.

Wij lezen in het blad „Suriname", dat Prof. Kielstra met ingang van 1 Mei a.s. ontslag neemt als ambassadeur van Nederland in Mexico en als leider van de Nederlandse delegatie bij de Caraïbische Commissie.

De Heer en Mevrouw
E.P. MONTE - LA CROES
geven na dank aan God met blijdschap kennis de geboorte van hun dochter
Lilian Eleonor
Willemstad 23 April 1948